

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

8 юли 1999 година*

Жалба – Процедурен правилник на Комисията – Процедура за приемане на решение от колегията на членове на Комисията – Правила за конкуренцията, приложими за предприятията – Понятия за споразумения и съгласувани практики – Отговорност на предприятието за нарушението като цяло – Принадлежност на отговорността към нарушението – Глоба

По дело С-49/92 Р

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н G. Marengo, главен правен съветник от нейната правна служба, в качеството си на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, Wagner Centre, Kirchberg,

жалбоподател,

жалба срещу решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности (първи състав) от 17 декември 1991 г. по дело Enichem Anic/Комисия (Т-6/89, Recueil, стр. II-1623), с искане за отхвърлянето на това решение,

с други страни по производството:

Anic Partecipazioni SpA, бившата Anic SpA, след това Enichem Anic SpA, с регистрирано седалище в Palermo, Италия, за които се явява адв. M. Siragusa и адв. G. Guarino от адвокатската колегия на Рим, и адв. G. Scassellati Sforzolini и адв. F.M. Moretti от адвокатската колегия на Болоня, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Arendt & Medernach, 8-10 Rue Mathias Hardt,

ищци в първа инстанция,

СЪДЪТ (шести състав),

в състав: г-н P.J.G. Картеун, председател на състав, г-н G. Hirsch, г-н G. F. Mancini (докладчик), г-н J. L. Murray и г-н H. Ragnemalm, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Cosmas,

секретари на Съда: г-н H. von Holstein, заместник-секретар, и г-жа D. Loueterman-Hubeau, главен администратор,

като имат предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните аргументи на страните на заседанието от 12 март 1997 г.,

---

* Език на производството: италиански.

след като изслуша становището на генералния адвокат на заседанието от 15 юли 1997 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, заведена в регистъра на Съда на 19 февруари 1992 г., Комисията на Европейските общности е подала жалба съгласно член 49 от Статута на Съда на Европейските общности срещу Решение на Първоинстанционния съд от 17 декември 1991 г. по дело Enichem Anic/Комисия (Т-6/89, Recueil, стр. II-1623 („оспорваното решение“), в което Първоинстанционният съд частично отменя член 1 от Решение 86/398/ЕИО на Комисията от 23 април 1986 г. относно производството по член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.149 - Polypropylene) (ОВ L 230, стр. 1, наричано по-нататък „Решението Polypropylene“), и определя сумата за наложена глоба на ответника в член 3 от това решение, на 450 000 ECU, което означава 662 215 500 ITL.

2. В своя отговор, заведен на 28 май 1992 г., Anic Partecipazioni SpA, преди Anic SpA, след това Enichem Anic SpA („Anic“), като поддържа, че жалбата трябва да се отхвърли, изисква от Съда на Европейските общности, съгласно член 116 от Процедурния правилник на Съда, да отмени оспорваното решение изцяло или отчасти, да се отмени Решението Polypropylene изцяло или отчасти, или да се обяви за недействително и впоследствие да се намали наложената с това решение глоба на Anic, която вече е била намалена от оспорваното решение, или с тази цел делото да се върне обратно на Първоинстанционния съд.

Факти и процедура пред Първоинстанционния съд

3. Фактите, довели до тази жалба, така както са описани в оспорваното решение, са следните.

4. Няколко предприятия, действащи в европейската петролна индустрия завеждат дело пред Първоинстанционния съд за отмяна на Решението Polypropylene.

5. Съгласно съображенията на Комисията, които са били потвърдени на този етап от Първоинстанционния съд, преди 1977 г. пазарът на полипропилен се е зареждал от десет производители, четири от които (Montedison SpA („Monte“), Hoechst AG, Imperial Chemical Industries plc („ICI“) и Shell International Chemical Company Ltd („Shell“) - „четиримата големи“), заедно отговарящи за 64 % от пазара. След изтичането на контролните патенти, притежавани от Monte, през 1977 г. на пазара се появяват нови производители, което води до значително увеличаване в действителната промишлена мощност, която, въпреки това, за няколко години не отговаря на увеличеното търсене на пазара. Това води до ниски степени на използване на производствения капацитет - между 60 % през 1977 г. и 90 % през 1983 г. Всеки от производителите в ЕИО, действащ през това време, доставя стоки в повечето, ако не във всички държави-членки.

6. Anic е бил едни от производителите, захранващи пазара през 1977 г. Неговата позиция на пазара на полипропилен е била на среден производител, чиито дял е бил между 2.7 % и 4.2 %. Оттегля се от пазара през пролетта на 1983 г., като прехвърля бизнеса си с полипропилен на Monte в края на м. октомври 1982 г. В тази връзка Anic заявява пред Първоинстанционния съд, че съоръженията на друг италиански производител SIR са били прехвърлени първо на SIL, дружество, чийто цялостен капитал е бил притежание на Anic; след това, през юни 1982 г., акциите на SIL са били прехвърлени чрез пълномощно („girate per procura”) на Епоху Chimica; накрая, на 31 декември 1982 г. акциите са били прехвърлени на това дружество, така че целия полипропиленов сектор в Италия е бил притежаван от Monte.

7. Като следва едновременните проверки в офисите на няколко предприятия в сектора, Комисията отправя искания за предоставяне на информация на определен брой производители на полипропилен, съгласно член 11 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., първият регламент за прилагането на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр. 204). От параграф 6 от оспорваното решение става ясно, че събраните доказателства водят Комисията да формирането на становище, че между 1977 г. и 1983 г. заинтересованите производители, в противоречие с член 85 от Договора за ЕО (сега член 81 ЕО), редовно са определяли индикативни цени чрез серия от инициативи за определяне на цените и разработване на система за годишен контрол над обема, с цел да раздели наличния пазар между тях съгласно постигнати споразумения за планирани проценти или планиран тонаж. Това кара Комисията да започне процедурата, уредена в член 3, параграф 1 от Регламент № 17 и да изпрати писмено изложение на възраженията на няколко предприятия, като Anic не е едно от тях. Съгласно параграф 8 от оспорваното решение, с оглед информацията, предоставената в писмените отговори на възраженията, Комисията решава да включи в производството Anic и Rhône-Poulenc SA, и в този смисъл изпраща на тези две предприятия писмените си възражения, подобни на възраженията, адресирани до другите предприятия.

8. В края на тази процедура Комисията приема Решението Polypropylene, в което констатира, че Anic са нарушили член 85, параграф 1 от Договора, като са участвали с другите предприятия, а в случая с Anic от около м. ноември 1977 г. до края на 1982 г. или в началото на 1983 г., в споразумение и съгласувана практика, произлизащи от средата на 1977 г., чрез които производителите, доставящи полипропилен на територията на ЕИО са:

- осъществявали в серия от тайни срещи редовни контакти и срещи (от началото на 1981 г., два пъти на месец), на които да обсъждат и определят търговски политики;
- определяли „индикативни” (или минимални) цени при определени случаи за продажба на продукти във всяка държава-членка на ЕИО;
- приемали различни мерки, насочени към улесняване прилагането на такива индикативни цени, включително (основно) временни ограничения върху производството, обмен на подробна информация относно техните доставки, провеждането на регионални срещи и от края на 1982 г.

система за „счетоводно управление”, създадена да прилага увеличаването на цените към отделните клиенти;

- въвеждали паралелно увеличаване на цените за изпълнение на посочените цели;
- поделили пазара чрез разпределение за всеки производител на годишна цел на продажбите или „квота” (1979 г., 1980 г. и за поне част от 1983 г.) или при липса на окончателно споразумение за цялата година, чрез изискване от производителите да ограничат продажбите си всеки месец, с препращане към някои от миналите периоди (1981 г., 1982 г.) (член 1 от Решението Polypropylene).

9. След това Комисията нарежда на различните заинтересовани предприятия да прекратят нарушението незабавно и оттогава да се въздържат от всякакви споразумения или съгласувани практики, които биха могли да имат същата или подобна цел или действие. Комисията също така им нарежда да спрат обмена на информация, която обикновено представлява фирмена тайна и да гарантират, че всяка схема за обмен на обща информация (такава като Fides) се изпълнява по такъв начин, че се изключва всякаква информация, от която може да се установи поведението на определени производители (член 2 от Решението Polypropylene).

10. На Anic е била наложена глоба в размер на 750 000 ECU или 1 103 692 500 ITL (член 3 от Решението Polypropylene).

11. На 31 юли 1986 г. Anic подава пред Съда иск за отмяна на това решение. С Определение от 15 ноември 1989 г. той го препраща на Първоинстанционния съд, като спазва Решение 88/591/ЕОВС, ЕИО, Евратом на Съвета от 24 октомври 1988 г. за създаване на Първоинстанционния съд на Европейските общности (OL L 319, стр. 1).

12. Пред Първоинстанционния съд, Anic искат отмяна на Решението Polypropylene в неговата цялост или отчасти, дотолкова, доколкото се отнася до тях, алтернативно намаляване на наложената им глоба и при всички случаи, разпореждане на всички такси и разноски за сметка на Комисията.

13. Комисията поддържа, че искът трябва да се отхвърли и ищецът да плати разноските.

14. С Определение на Съда от 30 септември 1992 г., молбата за встъпване, подадена от DSM NV, е била отхвърлена като недопустима и на последните е било постановено да поемат разноските си.

Оспорваното решение

Доказване на нарушението – установяване на фактите

Системата от редовни срещи

15. Що се отнася до системата от редовни срещи на производителите на полипропилен, Първоинстанционният съд констатира първо, в параграф 69 от оспорваното решение, че в периода от 1977 г. до края на 1978 г. или началото на 1979 г. единственото доказателство, представено от Комисията, за да докаже участието на Anic в срещите, е бил отговорът на Anic на искането за предоставяне на информация, в който се казва, че те мислят, че тяхното участие е започнало по време, близо до началото на въпросите срещи. В параграф 70 Първоинстанционният съд е счел, че този отговор не може да се разглежда като ясно признание за участие в срещите от м. ноември 1977 г. и впоследствие. В параграфи 71 и 71 той посочва, че самата Комисия е изразила съмнение по тази точка в отделните възражения, адресирани до Anic, в общите възражения и в Решението Polyrpropylene. В параграф 73 Съдът заключава, че Комисията не е доказала, според изискванията на правната норма, участието на Anic в нарушението преди края на 1978 г. или началото на 1979 г.

16. За периода от края на 1978 г. или началото на 1979 г. до края на 1982 г. или началото на 1983 г., в параграф 87 от оспорваното решение, Първоинстанционният съд установява, че въз основа на отговорите на искането за информация на Anic и ICI, Комисията е доказала според изискванията на правната норма, че Anic редовно са участвали в периодични срещи на производителите на полипропилен от края на 1978 г. или началото на 1979 г. и впоследствие. Що се отнася до началото на това участие, от параграфи 88 и 89 следва, че отговорът на искането за информация на ICI, потвърден на този етап от писмените становища на Anic, представени пред Първоинстанционния съд, включва Anic измежду редовните участници в срещите на „шефовете” и „експертите” и впоследствие. Що се отнася до края на участието, в параграф 90 Първоинстанционният съд отбелязва, че Комисията е признала в Решението Polyrpropylene, че е имало все още известни съмнения и в писмените становища пред Първоинстанционния съд, че присъствието на Anic по време на срещите е престанало да бъде редовно от м. май 1982 г. На заседанието тя приема, че от м. септември 1982 г. Anic вече не са участвали в срещите. Съгласно параграфи 91 и 94, от бележките от срещата, проведена на 13 май 1982 г. също става ясно, че е било заявено по време на тази среща, че Anic няма повече да участват в тези срещи. Срещата от 13 май 1982 г. е била изключение, според от бележките от срещата, проведена на 9 юни 1982 г., докато има некоректно отбелязване, дадено от Anic в техния отговор на искането за информация.

17. Освен това в параграф 96 Първоинстанционният съд заявява, че Комисията е имала право да приеме становището, въз основа на отговора на искането за информация на ICI, потвърдено от множеството бележки от срещите, че целта на срещите е била, по-специално, да се определят индикативните цени и обемите на продажба. Съгласно параграф 98 от оспорваното решение, Комисията също така е имала право, от отговора на ICI що се отнася до редовността на срещите на „шефовете” и „експертите” и от идентичния характер и цел на срещите, да заключи, че те са били част от система за редовни срещи. В параграф 99 Първоинстанционният съд добавя, че, както се твърди, пасивният характер на участието на Anic в срещите се опровергава по-специално от факта, че са предоставяли информация за тонажа на своите месечни продажби.

18. В параграф 100 Първоинстанционният съд заключава, че Комисията е установила, според изискванията на правната норма, че Anic постоянно са участвали в система от редовни срещи на производителите на полипропилен от края на 1978 г. или началото на 1979 г. до средата на 1982 г., че целта на тези срещи е била, по-специално, да се определят цените и планираните обеми за продажба, че те са били част от система и че участието на Anic в тези срещи не е било изцяло пасивно. Въпреки това, по мнение на Първоинстанционния съд, Комисията не е доказала, според изискванията на правната норма, че това участие е продължило след средата на 1982 г.

Инициативи за определяне на цените

19. В параграф 109 Първоинстанционният съд констатира, че протоколите от редовните срещи на производителите на полипропилен показват, че производителите, които са участвали в тези срещи, са се съгласили с инициативите за определяне на цените, посочени в Решението Polypropylene. Според параграф 110, тъй като е установено според изискванията на правната норма, че Anic участва редовно в тези срещи, те не могат да заявят, че не са подкрепяли инициативите за определяне на цените, които са били приети, планирани и наблюдавани на тези срещи.

20. В тази връзка, в параграф 111 Първоинстанционният съд заключава, че Anic са заявили, на първо място, че тяхното участие в срещите е било изцяло пасивно, и на второ място, че Първоинстанционният съд не е взел предвид резултатите от срещите при определяне на поведението на пазара относно цените. В параграф 112 той счита, че нито един от тези аргументи не може да потвърди твърдението на Anic, че не са подписали приетите инициативи за определяне на цените: в светлината на съображенията на Първоинстанционния съд относно участието на Anic в срещите, първият аргумент всъщност не е бил доказан. Що се отнася до втория аргумент, дори да е бил подкрепен с факти, би могъл поне да докаже, че Anic не са реализирали резултатите от тези срещи. Освен това, съгласно параграф 113, въпреки че Комисията не е могла да получи въпросните инструкции за определяне на цените или за паралелно поведение, това по никакъв начин не поставя под съмнение заключението, че Anic са взимали участие в тези инициативи.

21. В параграф 114 Първоинстанционният съд добавя, че Комисията е имала пълното право да заключи от отговора на искането за предоставяне на информация, даден от ICI, че тези инициативи са били част от система за определяне на индикативни цени.

22. В параграф 115 Първоинстанционният съд заключава, че Комисията е доказала, според изискванията на правната норма, че Anic е бил един от производителите, сред които са произлезли общи намерения относно инициативите за определяне на цените, упоменати в точки 29 - 39 от Решението Polypropylene и че тези инициативи са били част от система. Въпреки това, тъй като тя не е доказала, според изискванията на правната норма, че Anic са участвали в редовните срещи през втората половина на 1982 г., Комисията не е доказала, според изискванията на правната норма, че Anic са участвали в

инициативите за определяне на цените, упоменати в точки 40 - 46 от това решение.

Мерки, насочени към улесняване прилагането на инициативите за определяне на цените

23. В параграф 121 Първоинстанционният съд счита, че Решението Polyporulyene е трябвало да бъде тълкувано като защитаващо становището, че по различно време на тези срещи, заедно с останалите производители, всеки от производителите е приел редица мерки, насочени към създаване на условия за увеличаването на цените, по-специално чрез изкуствено намаляване на доставката на полипропилен, и че прилагането на различните включени мерки е било разпределено между различните производители с общо споразумение според техните специфични позиции. В параграф 122 Първоинстанционният съд посочва, че Комисията не е могла да докаже, според изискванията на правната норма, че Anic са участвали в срещите, по време на които тези мерки са били приети, или че Anic са ги подписали.

24. Съгласно параграф 123, следва, на първо място, че участието на Anic в системата за „счетоводно управление” не е било доказано според изискванията на правната норма. Въпреки че Комисията заявява в своята защита, че никога не е искала обявяването на Anic за отговорни в това отношение, Първоинстанционният съд заключава, че от Решението Polyporulyene или от изложението на възраженията не става ясно за такова ограничение на повдигнатите срещу Anic възражения. На второ място, съгласно параграф 124, участието на Anic в ограниченията за производството също така не е било доказано според изискванията на правната норма.

25. В параграф 127 Първоинстанционният съд заключава, че Комисията не е доказала, според изискванията на правната норма, че Anic са били едни от производителите на полипропилен, сред които са се появили общи намерения относно мерките, насочени към улесняване прилагането на инициативите за определяне на цените, доколкото решението ги обвинява за това, че са взели участие.

Планиран тонаж и квоти

26. На първо място, в параграф 147 Първоинстанционният съд посочва, че от края на 1978 г. или началото на 1979 г. до средата на 1982 г. Anic са участвали постоянно в система от редовни срещи на производителите на полипропилен, по време на които са били проведени дискусии относно обемите на продажба на различните производители и е била обменена информация по този въпрос.

27. В параграф 148 Първоинстанционният съд посочва, че в допълнение на участието на Anic в тези срещи, тяхното име се появява в различни таблици, открити в сградите на производителите на полипропилен, чието съдържание ясно показва, че те са имали намерение да бъдат използвани при определяне на планираните обеми на продажба. Следователно, Комисията е имала право да приеме заключението, че доколкото се отнася до Anic, съдържанието на тези таблици, съставено на основата на информация, получена от производителите, а

не въз основа на статистиките Fides, е било предоставено от Anic по време на срещите, в които са участвали.

28. В параграф 148 Първоинстанционният съд определя, че термините, използвани в различните документи, отнасящи се до 1979 г. и 1980 г., представени от Комисията, обосновават заключението, че производителите са имали обща цел.

29. Що се отнася по-специално до 1979 г., в параграф 150 Първоинстанционният съд заявява, че бележките от срещата, проведена на 26 и 27 септември 1979 г. и таблицата, взета от помещенията на ICI, озаглавени „Продажби на производителите в Западна Европа”, показват, че системата за квоти, първоначално планирана за 1979 г., е трябвало да бъде направена по-строга за последните три месеца от годината.

30. В параграф 151 Първоинстанционният съд установява, че от таблицата с дата 26 февруари 1980 г., намерена в помещенията на Atochem и от бележките от срещите през януари 1981 г., които по-нататък са били подкрепени с таблица от дата 8 октомври 1980 г., в която се сравнява капацитета по имената и квотите за 1980 г. на различните производители, става ясно, че обемите на продажба са били определени за цялата година.

31. В параграфи 152 - 157 Първоинстанционният съд отбелязва, че по отношение на 1981 г., жалбата срещу производителите е била, че са взели участие в преговори, за да постигнат споразумение за квотите, че са съобщавали за своите „стремежи” и са се споразумели, като временна мярка, да ограничат своите месечни продажби до една дванадесета от 85 % от „делите”, приети за 1980 г. през м. февруари и м. март 1981 г., че са взели квотата от предишната година като теоретична квота за останалата част от годината, че са отчитали техните продажби всеки месец на срещите, и накрая, че са наблюдавали дали продажбите съответстват на теоретичната квота, определена за тях. Според Първоинстанционния съд, съществуването на тези преговори и съобщаването на техните „стремежи” са били установени от различните доказателства като таблици и вътрешните бележки на ICI; приемането на временни мерки през м. февруари и м. март 1981 г. е било явно от бележките за срещите, проведени през м. януари 1981 г.; фактът, че всеки от производителите взима квотата от предишната година като теоретична квота за останалата част от годината и наблюдава дали продажбите съответстват на тази квота чрез обмен на цифрите на извършените продажби, е бил доказан с комбинация от таблици с дата 21 декември 1981 г. и таблица без дата, озаглавена „Scarti per società”, намерена в помещенията на ICI, там също така е била намерена и друга таблица без дата; според Първоинстанционния съд, участието на Anic в различните дейности става ясно от тяхното участие в срещите, на които тези дейности били проведени, и от факта, че тяхното име се появява в различните документи, упоменати по-горе.

32. В параграфи 158 - 169 Първоинстанционният съд заявява, че за 1982 г. жалбата срещу производителите е била, че са взели участие в преговори за постигане на споразумение относно квотите, че са си съобщавали „стремежите” към тонаж и при липса на окончателно споразумение, те са съобщавали своите

месечни суми относно продажби през първата половина на годината, като ги сравняват с процента, постигнат през предишната година, а през втората част на годината, като се опитват да намалят своите месечни продажби до същия процент от целия пазар, който са постигнали през първите шест месеца на тази година. Според Първоинстанционния съд, съществуването на тези преговори и съобщаването на техните „стремежи“ са били доказани от документ, наречен „Схема за дискусии на „система за квоти 1982 г.“, чрез бележка на ICI, наречена „Polypropylene 1982“; насоки, с таблица от 17 февруари 1982 г. и с таблица, написана на италиански, което е било сложно предложение; приетите мерки за първата половина на годината са били доказани с бележка от срещата, проведена на 13 май 1982 г.; прилагането на тези мерки е било доказано с бележки от срещите, проведени на 9 юни, 20 и 21 юли и 20 август 1982 г.

33. В параграф 161 Първоинстанционният съд установява също така, по отношение на 1981 г. и първата половина на 1982 г., че Комисията е имала право да заключи от общите наблюдения, провеждани на редовните срещи относно прилагането на система за ограничаване на месечните продажби чрез препращане към минал период, че тази система е била приета от участниците на срещите.

34. В параграф 162 Първоинстанционният съд добавя, че вследствие на еднаквите цели на различните мерки за намаляване на обемите на продажба – а именно упражняване натиск върху цените чрез допълнителни доставки – Комисията е имала право да заключи, че тези мерки са били част от система за квоти.

35. В параграфи 163 - 166 Първоинстанционният съд счита, че представените от Anic аргументи не отслабват фактическите съображения, направени от Комисията. Преди всичко, бележките от срещите противоречат на аргумента, че представените от Комисията документи произлизат от трети страни и не са резултат от дискусиите между производителите. На второ място, дори и да е било доказано, че Anic е използвал своя производствен капацитет на максимум, всичко, което е можело да се докаже, е, че Anic не са направили това, за което са се споразумели. На трето място, фактът, че Anic и SIR са били упоменати заедно в няколко документа, не влияе върху доказателствената стойност на тези документи, всичките с дата след м. ноември 1980 г., времето когато ENI, към които принадлежат Anic, са били упълномощени да поемат управлението на SIR, така че тези компании вече не са били конкуренти.

36. Въпреки това, в параграфи 167 и 168 Първоинстанционният съд установява, че Комисията не е доказала, според изискванията на правната норма, че през втората половина на 1982 г. Anic са взели участие в мерките за намаляване на обемите на продажба, тъй като са прекратили участието си в срещите от средата на 1982 г. и намаляването на месечните продажби не е могло да бъде отделено в едно наблюдение *a posteriori* от производителите по време на срещите, на които са се сравнявали действително постигнатите суми и тези, които на теория е трябвало да бъдат постигнати. Първоинстанционният съд счита, че тези заключения са били потвърдени от факта, че бележките от срещите на 6 октомври и 2 декември 1982 г., в които се извършва наблюдение на прилагането

на намаляването на месечните продажби, показват, че Anic не са участвали в това наблюдение.

37. На последно място, в параграфи 169 и 170 Първоинстанционният съд отбелязва, че Anic са били обвинени, че през последното тримесечие на 1982 г. са взели участие в преговори с оглед определяне на квотите за 1983 г. и по този начин са продължили да участват в спогодбите поне за първото тримесечие на 1983 г., въпреки че са прекратили участието си в срещите в средата на 1982 г. или в края на същата година. От параграфи 171 - 174, става ясно, че в тази връзка Anic не са могли да заявят, че такова участие е малко вероятно, тъй като по това време те са напуснали пазара на полипропилен, защото от техния отговор на искането за информация Комисията е имала право да заключи, че Anic са останали на пазара на полипропилен до м. април 1983 г. Според Първоинстанционния съд от това следва, че не е било невероятно в края на 1982 г. Anic да са информирали другите производители за техните стремежи с оглед определяне на квотите за първата половина на 1983 г., така че, следователно трябва да се определи дали Комисията е доказала този факт според изискванията на правната норма.

38. От тази гледна точка, в параграфи 175 - 177 Първоинстанционният съд посочва, че за своята част Комисията е можела да се обоснове с написана на ръка бележка, направена от служител на ICI с дата 28 октомври 1982 г., в която се посочват „стремежите“ за обеми на продажбите на Anic и техните предложения относно квотите, които трябва да се разпределят на другите производители, което според Първоинстанционния съд е трябвало да се разглежда като акт на участие в преговорите с оглед определяне на квоти за първото тримесечие на 1983 г.

39. В параграф 178 Първоинстанционният съд заключава, че Комисията е доказала, според изискванията на правната норма, че, на първо място, Anic е бил един от производителите на полипропилен, сред които се пораждат общи цели по отношение на обемите за продажба за 1979 г. и 1980 г. и за намаляване на техните месечни продажби чрез препращане към предишен период за 1981 г. и за първата половина на 1982 г., които са били упоменати в Решението Polypropylene и които представляват част от система за квоти, и на второ място, че в края на м. октомври 1982 г. Anic са информирали ICI за техните стремежи към обемите на продажба за първото тримесечие на 1983 г. Въпреки това, според Първоинстанционния съд Комисията не е доказала, според изискванията на правната норма, че Anic са били едни от производителите на полипропилен, сред които се пораждат общи цели относно намаляването на техните месечни продажби чрез препращане към предишен период за втората половина на 1982 г.

Прилагане на член 85, параграф 1 от Договора

Правна квалификация

40. В параграфи 196 и 197 от оспорваното решение Първоинстанционният съд отбелязва, че за целите на член 85, параграф 1 от Договора Комисията е определила всеки един от фактическите елементи или основно като споразумение, или съответно като съгласувана практика. В параграф 198, който

се отнася до Решение на Съда от 15 юли 1970 г. по дело ACF Chemiefarma/Комисия (41/69, Recueil, стр. 661 и Решение от 29 октомври 1980 г. по съединени дела Van Landewyck и др./Комисия (209/78 до 215/78 и 218/78, Recueil, стр. 3125), той постановява, че за да има споразумение по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора, е достатъчно въпросните предприятия да са изразили техните общи намерения да имат специфично поведение на пазара. Комисията съответно е имала право да разглежда като спогодби общите намерения, съществуващи между Anic и другите производители на полипропилен, които се отнасят до инициативите за определяне на цени, обемите за продажба през 1979 и 1980 г. и мерките за намаляване на месечните продажби чрез препращане към предишен период за 1981 г. и първата половина на 1982 г.

41. За определение на понятието за съгласуваната практика, в параграф 199 Първоинстанционният съд се позовава на Решение на Съда от 16 декември 1975 г. по съединени дела от Suiker Unie и др./Комисия (40/73 до 48/73, 50/73, от 54/73 до 56/73, 111/73, 113/73 и 114/73, Recueil, стр. 1663). По делото преди това, в параграф 200 е констатирано, че Anic са участвали в срещите относно определяне на цените и обемите на продажба, и включително обмена на информация по въпроса между конкурентите, и че по този начин са взели участие в съгласувани действия, като са имали за цел да повлияят върху поведението на производителите на пазара и да разкрият един на друг линията на поведение, която всеки е планирал да приеме на пазара. В параграф 201 Първоинстанционният съд добавя, че Anic не само са целели предварително елиминиране на несигурността относно бъдещото поведение на техните конкуренти, но също така, при определяне на политиката, която са имали намерение да следват на пазара, не биха могли да не вземат предвид, пряко или косвено, информацията, получена по време на тези срещи. По подобен начин, според Първоинстанционния съд, при определяне на политиката, която са имали намерение да следват, техните конкуренти са били длъжни да вземат предвид, пряко или косвено, информацията, дадена им от им от Anic относно курса на поведение, който са решили или който имат намерение да приемат на пазара. В параграф 202 Първоинстанционният съд заключава, че като има предвид техните цели, Комисията е обосновала като друга възможност окачествяването на редовните срещи, в които Anic са участвали между края на 1978 г. или началото на 1979 г. и средата на 1982 г. и съобщаването на ICI в края на м. октомври 1982 г. на техните желани обеми на продажба за първото тримесечие на 1983 г., като съгласувани практики по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора.

42. Що се отнася до въпроса дали има едно нарушение, описано в член 1 от Решението Polyporylene като „споразумение и съгласувана практика“, като посочва в параграф 203, че с оглед еднаквата цел, различните съгласувани практики и споразумения са образували част от схема на редовни срещи, определяне на индикативни цени и квоти, Първоинстанционният съд заявява в параграф 204, че тези схеми са били част от серия усилия, направени от въпросните предприятия, в преследване на една икономическа цел, а именно нарушаване на нормалното движение на цените на пазара на полипропилен. Според Първоинстанционния съд, по този начин би било изкуствено да се раздели такова продължително поведение, характеризиращо се с една цел, като

се разглежда като съставляващо определен брой отделни нарушения. Факт е, че Anic са взимали участие – за определен период години – в интегрирана поредица от схеми, представляващи едно нарушение, което прогресивно се е проявявало както в незаконосъобразни споразумения, така и в незаконосъобразни съгласувани практики.

43. Следователно, в параграф 205 Първоинстанционният съд постановява, че Комисията е имала право да определи това отделно нарушение като „споразумение и съгласувана практика”, тъй като нарушението е включвало по едно и също време фактическите елементи и на „споразумение”, и на „съгласувана практика”. Според Първоинстанционния съд, при такова сложно нарушение двойната характеристика, дадена от Комисията в член 1 от Решението Polyporylene, трябва да се разбира не като изискване да се докаже, едновременно и кумулативно, че всеки един от тези фактически елементи представлява съставен елемент едновременно на споразумение и на съгласувана практика, но по-скоро като препраща към едно сложно цяло, състоящо се от брой фактически елементи, някои от които се характеризират като споразумения, а други като съгласувани практики, за целите на член 85, параграф 1 от Договора, който не определя специфични категории за сложни нарушения от този вид. Освен това, съгласно параграф 206, в случая с Anic Комисията е доказала, според изискванията на правната норма, всеки един от аспектите на нарушението за продължителността на тяхното участие в системата от редовни срещи и следователно не е приписала на Anic отговорността за поведението на другите производители.

Ограничително въздействие върху конкуренцията

44. Що се отнася до аргументите на Anic, с които се стремят да докажат, че тяхното участие в редовните срещи на производители на полипропилен не са имали антиконкурентна цел или действие, в параграф 215 Първоинстанционният съд посочва, че целта на тези срещи е била намаляване на конкуренцията на общия пазар, по-специално чрез определяне на цените и обемите на продажба, и че като резултат, тяхното участие на тези срещи е имало антиконкурентна цел по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора. Освен това, в параграф 216, той счита, че съответният въпрос не е дали индивидуалното участие на Anic е можело да намали конкуренцията, а дали нарушението, в което те са участвали с другите, е можело да има такъв ефект. Първоинстанционният съд посочва, че заинтересованите предприятия отговарят за почти целия този пазар, което ясно означава, че нарушението, което са извършили заедно, е могло да ограничи конкуренцията.

Действие върху търговията между държавите-членки

45. В параграф 205 Първоинстанционният съд посочва, че в светлината на член 85, параграф 1 от Договора, Комисията не е трябвало да доказва, че участието на Anic в споразумението и съгласуваната практика е имало значителен ефект върху търговията между държавите-членки, а само че споразуменията или съгласуваните практики биха могли да имат действие върху търговията между държавите-членки. Във тази връзка, като препраща към делото Van Landewuyck и др./Комисия, Първоинстанционният съд постановява, че констатираните

ограничения върху конкуренцията вероятно са отклонили търговските потоци от курса, който те иначе биха следвали. Освен това, съгласно параграф 224, Anic не са могли да се позоват на своята малка позиция на пазара, тъй като нарушението, което са извършили заедно с другите, би могло да повлияе върху търговията между държавите-членки. В параграф 225 Първоинстанционният съд заключава, че Комисията е доказала, според изискванията на правните норми, че нарушението, в което Anic са участвали, е имало възможност да повлияе върху търговията между държавите-членки и не е било необходимо Комисията да доказва, че индивидуалното участие на Anic е повлияло върху търговията между държавите-членки.

46. В параграф 227 от упоменатите по-горе изводи Първоинстанционният съд заключава на първо място, че тъй като изложените от Комисията фактически съображения по отношение на Anic за периода преди края на 1978 г. или началото на 1979 г. и периода след края на м. октомври 1982 г., не е било доказано, според изискванията на правната норма, член 1 от Решението Polyrpropylene трябва да се отмени дотолкова, доколкото се констатира, че Anic са участвали в нарушението през този период. На второ място, тъй като изложените от Комисията фактически съображения по отношение на Anic за периода след средата на 1982 г. относно тяхното участие в редовните срещи на производителите на полипропилен, в инициативите за определяне на цените и ограничаване на месечните продажби чрез преpraщане към предишен период, не са били доказани, според изискванията на правната норма, Първоинстанционният съд постановява, че член 1 от решението трябва да се отмени дотолкова, доколкото се констатира, че Anic са участвали в тях. На трето място, тъй като направените от Комисията констатации относно фактите по отношение на Anic, що се отнася до прилагането на инициативи за определяне на цените, не е било доказано според изискванията на правната норма, Първоинстанционният съд постановява, че член 1 от решението трябва да се отмени дотолкова, доколкото се констатира, че Anic са участвали в тези мерки. За останала част, Първоинстанционният съд постановява, че основанията за възражения на Anic относно фактическите съображения и относно прилагането на член 85, параграф 1 от Договора в оспорваното решение, трябва да се отхвърлят.

По въпроса дали Anic са отговорни за нарушението

47. Като се произнася по аргумента на Anic, че те не трябва да се държат отговорни за нарушението, тъй като Комисията е трябвало да я прехвърли отчасти на другите италиански производители Monte и SIR, с които Anic са сътрудничели при реструктурирането, Първоинстанционният съд посочва в параграфи 235 и 236 на първо място, че член 85, параграф 1 от Договора е насочен към икономическите единици, съставени от комбинация от лични и физически елементи и когато се констатира извършването на нарушение, е необходимо да се определи дали физическото или юридическото лице е отговорно за действията на предприятието по времето, когато се е извършило нарушението.

48. На второ място, в параграф 237 Първоинстанционният съд заявява, че когато лицето, отговарящо за действието на предприятието престане да съществува в

правния мир, е необходимо първо да се намери комбинацията от физически и човешки елементи, които са допринесли за извършването на нарушението и тогава да се определи лицето, което е станало отговорно за управлението на тази комбинация, така че да се избегне резултат, при който поради липсата на лице, отговарящо за неговите действия, когато е било извършено нарушението, предприятието да не може да поеме отговорността за него.

49. В случая с Anic, в параграфи 238 - 242 Първоинстанционният съд заключава, че юридическото лице, отговарящо за действията на предприятието, когато е било извършено нарушението, продължава да съществува до приемането на решението от Комисията, следователно Комисията е имала право да го държи отговорно за нарушението. Първоинстанционният съд добавя, че делото Saga Petrokjemí, посочено от Anic, е различно, защото това юридическо лице е прекратило съществуването си след сливането си с Statoil. Що се отнася до заявеното приписване на Anic на действията, извършени от SIR, Първоинстанционният съд посочва, че нарушението е било доказано по отношение на Anic само въз основа на техните собствени действия и че Комисията е заявила, че SIR трябва да отговарят за всички нарушения, извършени от тях, но поради целесъобразност, Комисията не е счела за уместно да образува производство срещу това предприятие.

Размер на глобата

50. В параграфи 259 - 261 Първоинстанционният съд заявява, че от неговата оценка следва, че продължителността на нарушението е била по-къса от тази, която Комисията твърди и поради тази причина размера на глобата трябва да се намали.

51. С оглед сериозността на нарушението, в параграфи 264 и 265 Първоинстанционният съд постановява, че Комисията правилно е доказала ролята, която са имали Anic през периода на тяхното участие и че е имала право да вземе предвид тази роля при определяне на размера на глобата. Освен това, според Първоинстанционния съд, доказаните факти показват, с тяхната съществена сериозност – и по-специално определянето на цените и обемите на продажби, – че Anic не са действали нито неблагоразумно, нито небрежно, а умишлено.

52. При разглеждането на аргументите, че Комисията неправилно е взела предвид размера на пазара, когато е определяла размера на глобата, в параграфи 269 - 275 Първоинстанционният съд счита, че Комисията първо е определила критерия за очертаване на основното ниво на наложените глоби върху предприятията, към които е насочено Решението Polypropylene (точка 108 от решението), което напълно обосновава основното ниво на наложените глоби върху всяко едно от тези предприятия (точка 109 от решението). Що се отнася до последната категория критерии, които той счита за релевантни и достатъчни, Първоинстанционният съд счита, че при определяне размера на глобата, която трябва да се наложи върху всяко едно от предприятията, Комисията се е позовала на техния размер на пазара на полипропилен в Общността. Според Първоинстанционния съд фактът, че Комисията не е упоменала числата, които е взела предвид в това отношение в Решението Polypropylene, не може да направи

решението недействително, тъй като по време на производството пред Първоинстанционния съд Комисията е представила съответните числа и Anic не са оспорили тяхната точност. Според Първоинстанционния съд, от това следва, че при изчисляването на размера на глобата Комисията правилно е оценила размера на Anic на пазара на полипропилен в Общността.

53. Anic твърдят, че Комисията е трябвало да вземе предвид действието на нарушението, и по-специално действителното поведение на Anic на пазара, що се отнася до цените и обема, поведението, което може да се обясни независимо от всякакви участия в споразуменията или съгласуваните практики, или като втора възможност, че всяко тяхно участие в споразуменията или съгласуваните практики не са повлияли върху конкуренцията или върху търговията между държавите-членки. В параграф 279 Първоинстанционният съд отбелязва, че Комисията разграничава два вида резултати: първо, инструкциите за определяне на цените от производителите на техните офиси за продажба; второ, движенията на цените за различните клиенти. Съгласно параграф 280, първият вид резултати е бил доказан от Комисията, според изискванията на правната норма, чрез многото инструкции за определяне на цените, дадени от различните производители. Що се отнася до втория вид, в параграф 281 Първоинстанционният съд отбелязва, че от Решението Polypropylene става ясно, че при смекчаване на наказанията Комисията е взела предвид факта, че инициативите за определяне на цените основно не са постигнали техните цели напълно и че не са съществували принудителни мерки, за да се гарантира съответствие с квотите и другите мерки. В параграфи 282 и 283 Първоинстанционният съд заключава, че Комисията правилно е взела предвид първия вид резултати и че е взела предвид ограничения характер на втория вид резултати, доколкото Anic не са доказали, че това е неефикасно и посочва, че вече е отхвърлил аргумента на Anic относно малкия размер на пазара.

54. В параграф 290 Първоинстанционният съд констатира, че с оглед определянето на основните нива на глобите, Комисията е взела предвид факта, че предприятията са претърпели съществени загуби върху дейностите, свързани с полипропилен, за значителен период от време и че по този начин е взела предвид неблагоприятните икономически условия, преобладаващи в сектора. Освен това, съгласно параграф 291, фактът, че в миналото Комисията е считала, че кризата, влияеща върху въпросния икономически сектор, е трябвало да бъде взета предвид, не може да я задължи да вземе същото нещо предвид при ситуация, каквато е в настоящия случай.

55. На последно място, в параграф 295 Първоинстанционният съд посочва, че отсъствието на предишни нарушения не може да представлява смекчаващо вината обстоятелство и отбелязва също така в параграф 299, че при изчисляването на размера на глобата, която е трябвало да се наложи на Anic, Комисията е постъпила на основата на правилна характеристика на нарушението.

56. В параграф 301 Първоинстанционният съд заключава, че наложената върху Anic глоба е съответствала на сериозността на откритото нарушение на правилата за конкуренцията, но е трябвало да бъде намалена поради по-кратката продължителност на това нарушение. Преди всичко, съгласно параграф 302,

продължителността на нарушението е била намалена с 14 месеца от 62, що се отнася до периода от около м. ноември 1977 г. до края на 1978 г. или началото на 1979 г. Въпреки това, при определянето размера на глобата Комисията вече е била взела предвид факта, че механизмът, по който е действало нарушението, не е бил изцяло доказан до около началото на 1979 г. На второ място, съгласно параграф 303, продължителността на нарушението е била намалена с два месеца по отношение на периода от края на м. октомври 1982 г. до края на 1982 г. или началото на 1983 г., по време на който нарушението е бил особено сериозно. На трето място, съгласно параграф 304, след средата на 1982 г., с изключение на съобщението на Apic до ICI в края на м. октомври 1982 г. за техните желани обеми на продажба за първото тримесечие на 1983 г., Комисията не е доказала, че Apic са участвали в някои от елементите на нарушението. На четвърто място, съгласно параграф 305, Комисията не е доказала, според изискванията на правната норма, че Apic са взели участие в преките, насочени към улесняване на прилагането на инициативите за определяне на цените. По тази причина Първоинстанционният съд постановява, че размерът на глобата е трябвало да се намали с 40 %.

57. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд:

1. отменя член 1 от Решението Polypropylene, доколкото постановява, че Apic са взели участие в:
  - нарушението преди края на 1978 г. или началото на 1979 г. и след края на м. октомври 1982 г.;
  - в система от редовни срещи на производителите на полипропилен, инициативи за определяне на цените и ограничаване на месечните продажби чрез препращане към предишен период след средата на 1982 г.; и
  - в мерки, насочени към улесняване прилагането на инициативите за определяне на цените.
2. Определя размер на глобата, наложена на ищеца в член 3 от това решение, на 450 000 ECU, което означава 662 215 500 ITL.
3. За останалата част, отхвърля молбата.
4. Постановява всяка страна да поеме собствените си разноски.

Жалбата

58. В своята жалба Комисията иска Съдът на Европейските общности да:

- отмени оспорваното решение, що се отнася до частите, упоменати в точка 1, второ и трето тире от диспозитива;
- определи глоба в размер на 562 500 ECU;

- отхвърли исканията на Anic за отмяна на Решението Polypropylene;
- отхвърли в неговата цялост иска, заведен от Anic в неговата жалба срещу оспорваното решение;
- постанови Anic да заплатят разноските.

59. Anic искат Съдът на Европейските общности да:

- отхвърли в нейната цялост жалбата на Комисията срещу оспорваното решение;
- отмени оспорваното решение поради факта, че неговите основания са недостатъчни и противоречиви, и за неправилно приложение на правото, що се отнася до определяне на датата, на която е прекратено участието на Anic в нарушението; да определи тази дата по-скоро за м. юни 1982 г., отколкото за м. октомври 1982 г. и като отмени съответната част от член 1 от Решението Polypropylene, в следствие да намали наложената на Anic глоба или за тази цел да върне обратно делото за ново разглеждане от Първоинстанционния съд;
- отмени оспорваното решение поради факта, че неговите основания са недостатъчни и противоречиви, и за неправилно приложение на правото, що се отнася до принципите, уреждащи отговорността, доказването на нарушението, правната характеристика и тежест на нарушението и преценка на факторите и критериите за определяне на наложената на Anic глоба и като отмени съответната част на член 3 от Решението Polypropylene, да намали тази глоба по съответния начин или като втора възможност, за тази цел да върне обратно делото за ново разглеждане от Първоинстанционния съд;
- да постанови Комисията да заплати разноските по исковата молба в първа инстанция и по тази жалба;

60. Anic също така искат Съдът да приеме съответните мерки, за да определи дали Решението Polypropylene е било прието в съответствие с посочените процедури и ако случаят не е такъв, да обяви недействителността или отмяната му, що се отнася до Anic.

61. В подкрепа на нейната жалба, Комисията се позовава на две правни основания, основани на нарушаване на правото на Общността и като заявява, на първо място, че тълкуването на Решението Polypropylene е погрешно, и на второ място, че има противоречия между основанията и диспозитива на оспорваното решение. Комисията твърди, че тези недостатъци също така имат за резултат погрешното определяне на размера на глобата.

62. В подкрепа на своята насрещна жалба, Anic твърдят, че има нарушение на правото на Общността поради недостатъчни и противоречиви мотиви и неправилно прилагане на закона по въпроса за: (i) недостатъците, водещи до недействителност на процедурата, с която е било прието Решението

Polypropylene; (ii) принципът на личната отговорност; (iii) констатирането на нарушение; (iv) правната квалификация на нарушението; (v) разпределяне на отговорността; (vi) оценка на сериозността на нарушението; и (vii) определяне размера на глобата.

63. По искане на Комисията и въпреки възраженията на Anic, с Решение на председателя на Съда от 28 юли 1992 г. производството е спряно до 15 септември 1994 г., за да се даде възможност да се извадят съответните заключения от Решение на Съда от 15 юни 1994 г. по дело Комисия/BASF и др. (C-137/92 P, Recueil, стр. I-2555 (наричано по-нататък „Решението PVC на Съда на Европейските общности”), което е постановено относно жалба срещу Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 1992 г. по съединени дела BASF и др./Комисия (T-79/89, от T-84/89 до T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 и T-104/89, Recueil, стр. II-315, наричано по-нататък „Решението PVC на Първоинстанционния съд”).

Насрещна жалба на Anic

По процедурата, с която е било прието Решението Polypropylene

64. В първия иск на насрещната жалба, която е уместно да се разгледа първа, Anic твърдят, че с оглед Решенията PVC на Първоинстанционния съд и Съда на Европейските общности, трябва да се счита, че при приемането на Решението Polypropylene, Комисията е нарушила прилагането на процедурния правилник, и по-специално разпоредбите относно компетенцията да се приемат актове на всички автентични езици и съответствие с формалностите относно тяхната достоверност. Anic твърдят, че има достатъчно доказателства в това отношение и поддържат, че във всички случаи Съдът на Европейските общности има правомощието да провери дали текстът на италиански език е бил правилно приет и заверен. С тази цел Съдът на Европейските общности може да осигури записите и протоколите от заседанието, проведено между 18 и 22 ноември 1991 г. пред Първоинстанционния съд по делото PVC. Ако Съдът на Европейските общности констатира, че Решението Polypropylene не е било прието по правилния начин, трябва да го обяви за недействително или, като втора възможност, да го отмени, доколкото засяга Anic.

65. В отговор на възраженията на Комисията, че този иск е недопустим, Anic твърдят, че член 116 от Процедурния правилник на Съда на Европейските общности му разрешава да поддържа, че жалбата може да се отхвърли, че оспорваното решение може да се остави без последствие, и че Решението Polypropylene може да се обяви за недействително, в съответствие с исканията на страните пред първа инстанция. В изложената защита, предметът на производството пред първа инстанция не се изменя въобще. Те посочват, че във всички случаи член 42, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда на Европейските общности – който, според член 118, се прилага при процедурата за обжалване на решение на Първоинстанционния съд – позволява като изключение от основния принцип, според който не е позволено повдигането на нови искания по време на производството, когато такова искане се основава на правни и фактически въпроси, които са станали известни в хода на процедурата. Това се прилага за въпросите, повдигнати по време на процедурата по делото

PVC на Първоинстанционния съд. Освен това, съществуването на процесуални нарушения, които могат да доведат до отмяна на Решението Polypropylene до такава висока степен, че да се обяви за несъществуващо, е въпрос на публична политика, който Съда на Европейските общности може да повдигне служебно.

66. Комисията счита, че молбата и исканията, до които тя води, са явно недопустими по смисъла на член 119 от Процедурния правилник на Съда на Европейските общности. Критиката на Anic се отнася до Решението Polypropylene, а не до оспорваното решение и тази молба не е била представена пред Първоинстанционния съд. Тъй като не може да определи никакви основания на решението, към които да отправи критиката, всъщност Anic търсят обявяване, че Решението Polypropylene е недействително или, като втора възможност, неговата отмяна. Членове 113 и 116 от Процедурния правилник на Съда на Европейските общности предвиждат, че чрез жалба може да се иска отмяна на решение на Първоинстанционния съд, в неговата цялост или отчасти, в съответствие с определението за жалба в член 49 от Статута на Съда на Европейските общности. Освен това, съгласно тези същите членове 113 и 116, жалбата не може да изменя предмета на производството пред Първоинстанционния съд.

67. Съдът отбелязва, че съгласно първия параграф от член 51 от Статута на Съда на Европейските общности, жалба до Съда на Европейските общности може да се основава на липсата на компетентност на Първоинстанционния съд, нарушение на процедурата пред него, което вреди на интересите на жалбоподателя, както и нарушение на правото на Общността от Първоинстанционния съд.

68. Съгласно установената съдебна практика, да се даде право на страната да представи за първи път иск пред Съда на Европейските общности, който не е бил повдигнат пред Първоинстанционния съд, би означавало страната да образува пред Съда, чиято компетентност по жалбата е ограничена, дело с по-широк обхват от този, представен на Първоинстанционния съд. В една жалба, компетентността на Съда е така ограничена, че се проверява само преценката на Първоинстанционния съд относно вече представените пред него искания (вж. по-специално Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 59, и Решение от 28 май по дело Deere/Комисия, C-7/95 P, Recueil, стр. I-3111, точка 62).

69. По настоящото дело общото основание е, че Anic не са предявили искане пред Първоинстанционния съд относно законността на процедурата, по която е било прието Решението Polypropylene.

70. На второ място, жалбата се отнася само до оспорваното решение и само ако това решение на съда отхвърли, че Съда на Европейските общности е можел, в съответствие с първия параграф от член 54 от Статута на Съда на Европейските общности, сам да постанови решение по делото. Тъй като оспорваното решение не е отхвърлено, Съдът трябва да извърши проверка на възможните недостатъци на Решението Polypropylene.

71. От това следва, че първото правно основание трябва да се отхвърли като недопустимо. По същите причини, искането Съдът да приеме необходимите мерки за да докаже, че при приемането на Решението Polypropylene, Комисията е спазила съответните процедурни правила, е също недопустимо. Само ако оспорваното решение е отхвърлено, Съдът ще трябва, както Apic твърдят, да направи проверка дали служебно трябва да провери въпроса дали Решението Polypropylene е недействително.

Нарушение на принципа за индивидуална отговорност

72. В своето второ искане Apic твърдят, че Първоинстанционния съд е допуснал грешка като е постановил, че Apic са отговорни за всички аспекти от поведението на другите предприятия, участвали в нарушението, дори ако е било невъзможно да му се препишат отделните нарушения. Оспорваното решение също е било недействително поради неправилни мотиви, тъй като въпросът за приписване на колективна отговорност не е бил поставен пред Първоинстанционния съд в нито един момент от неговото решение. Посочените от Комисията параграфи се позовават само на близък, но не и същия по значение въпрос за отделното нарушение.

73. Участието с други предприятия в нарушение по член 85 от Договора, не може да включва приписване на тези предприятия на поведение, което се е осъществило през сравнително дълъг период от време, формите, интензивността и продължителността на които са различни за всички участници, особено когато заинтересованите предприятия покажат, че те са играли ограничена роля по отношение на продължителността и сериозността на действително извършеното нарушение. Такива доводи отричат принципа на индивидуалния характер на наказателната отговорност – който се прилага по аналогия, – тъй като Първоинстанционният съд неоправдано е приписал на Apic отговорността за действията, в които е доказано, че те не са участвали.

74. Apic считат, че отделното нарушение не трябва да се смесва с колективната отговорност. Първото представлява изкуствена класификация, която теоретично сближава различни линии на поведение, които по своята същност са били разделени. Определянето като едно нарушение може да даде възможност на Комисията да избегне тежестта на доказване на действителното участие на всяко предприятие във всяко действие и да се удължи ограничителния период, но не може да се превърне в критерии за приписване на отговорност, като по този начин Apic носят отговорността за всички аспекти от поведението на всички предприятия, обвинени по време на разглеждания период.

75. По настоящото дело, това би означавало, че не е имало индивидуален анализ доказателствата срещу тях и съгласно принципа на отделното нарушение, от който произтича колективната отговорност, това би имало за последица нарушение на правото на защита на страните. Освен това, от параграф 109 от Решението Polypropylene става ясно, че като резултат от тези мотиви, при определяне на глобата не е извършено разглеждане по отношение на действията на всяко предприятие.

76. Комисията отбелязва, че Anic с настоящото са възразили на понятието за отделното нарушение, което Първоинстанционният съд прилага в параграфи 203 - 204 от оспорваното решение. Различните съгласувани действия, предприети от производителите на полипропилен при специфичния период, образуват част от цялостния план, който цели да поддържа цените на този продукт и следователно е имало цялостен план, състоящ се от едно нарушение, което се проявява в различни действия. Това представя всяко предприятие, което е отговорно за цялото нарушение, независимо от неговото участие в някое от отделните действия, но не изключва разглеждането на активността на заинтересованото предприятие при определяне на глобата.

77. Комисията заявява, че характеризирането като едно нарушение не включва правно понятие, но се стои от характеризиране на факти, които предпоставят установяването на връзка между различните линии на съгласувани практики, имащи за цел специфична икономическа ситуация. На теория не може да се изключи, че определени факти могат да се характеризират като едно отделно нарушение. Следователно Комисията и Първоинстанционният съд са могли да направят грешка поне при определянето на фактите, но не и грешка относно закона. Този вид характеристика не противоречи на принципа на индивидуалния характер на наказателната отговорност, който се предполага, че може да се приложи по аналогия към настоящото дело.

78. Преди всичко, по този въпрос Съдът трябва да отбележи, като има предвид характера на въпросните нарушения и характера и степента на суровост на наложените наказания, отговорността за извършване на тези нарушения е индивидуална по своя характер.

79. На второ място, споразуменията и съгласуваните практики, посечени в член 85, параграф 1 от Договора, са неизменна последица от сътрудничеството между няколко предприятия, които са съизвършители на нарушението, но чието участие може да има различни форми съобразно, по-специално, характеристиките на съответния пазар и позицията на всяко предприятие на този пазар, преследваните цели и избраните или предвидени средства за прилагане.

80. Въпреки това, основният факт, че всяко предприятие взема участие в нарушението по специфичен за него начин, не е достатъчен, за да изключи неговата отговорност от цялото нарушение, включително поведение осъществено от другите участващи предприятия, но имащи същата антиконкурентна цел или действие.

81. На трето място, трябва да се запомни, че член 85 от Договора забранява споразуменията между предприятия и решения на сдружения от предприятия, включително поведение, което представлява прилагане на споразумения или решения и съгласувани практики, когато могат да повлияят на търговията вътре в Общността и имат антиконкурентна цел или действие. Следва, че нарушението на този член не може да бъде в резултат само от едно изолирано действие, а от серия действия и от продължително поведение. Това тълкуване не може да се оспорва на основание, че един или няколко елемента от тази серия

действия или продължително поведение могат също да представляват сами по себе си нарушение на член 85 от Договора.

82. По настоящото дело, в параграф 204 от решението Първоинстанционният съд постановява, че поради сходната им цел, установените, че съществуват споразумения и съгласувани практики образуват част от системи за редовни срещи, определяне на индикативни цени и квоти и че тези схеми са били част от серия от усилия, предприети от въпросните предприятия в преследване на една икономическа цел, а именно да нарушат нормалното движение на цените. Той счита, че би било изкуствено да се раздели такова продължително поведение, характеризиращо се с една цел, като го разглежда като няколко отделни нарушения, когато това, което се включва, е било едно нарушение, което прогресивно се е разкрило и като споразумения, и като съгласувани практики.

83. При тези обстоятелства, Първоинстанционният съд е имал правото да счита, че едно предприятие, което е взело участие в такова нарушение чрез свое собствено поведение, което представлява споразумение или съгласувана практика, имащи антиконкурентна цел, за целите на член 85, параграф 1 от Договора, и което е имало намерение да съдейства при извършването на нарушението, като цяло е било също отговорно, за целия период на неговото участие в това нарушение, за поведение, осъществено от другите предприятия в контекста на същото нарушение. Такъв е случаят, когато е доказано, че въпросното предприятие е знаело за нарушението на другите участници или че е могло основателно да го предвиди и че е било готово да поеме риска.

84. В противоречие с твърденията на Anic, такова заключение не е в противоречие с принципа, че отговорността за такива нарушения е индивидуална по своя характер. Това съответства на широко разпространеното понятие в правния ред на държавите-членки относно приписването на отговорност за нарушения, извършени от няколко извършители, според тяхното участие в нарушението като цяло, което не се разглежда в тези правни системи като противоречащо на индивидуалния характер на отговорността.

85. Такова тълкуване не пренебрегва и индивидуалните анализи на доказателствата, представени срещу предприятие, при неспазване на приложимите правила за доказателствата или нарушаване на правото на защита на участващите предприятия.

86. Когато има спор относно съществуването на нарушение на правилата на конкуренцията, Комисията е тази, която трябва да докаже нарушенията, които е констатирала и да представи доказателства, които могат да докажат, според изискванията на правната норма, съществуването на обстоятелства, представляващи нарушение (Решение от 17 декември 1998 г. по дело *Baustahlgewebe*/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 58). Като извършва това, Комисията трябва да докаже, по-специално, всички факти, които водят до заключението, че предприятието е участвало в такова нарушение и че е било отговорно за различните елементи от него.

87. Когато, както е по настоящото дело, нарушението включва антиконкурентни споразумения и съгласувани практики, Комисията трябва, по-специално, да

докаже, че предприятието е имало намерение чрез своето поведение да допринесе за общите цели, преследвани от всички участници и че е знаело за действително планираното или осъществявано поведение от другите предприятия в преследване на същите цели, или че е могло основателно да го предвиди, и че е било готово да поеме риска.

88. В параграф 204, посочен по-горе, Първоинстанционният съд намира, че всички усилия на участващите предприятия са били в преследване на обща антиконкурентна цел. От всичките фактически съображения, направени от Първоинстанционния съд в параграфи 63 - 178 от оспорваното решение, става ясно, че по отношение на различните аспекти на нарушението Съдът е достигнал до заключението, че Anic са взели участие във всеки един от тези елементи, само въз основа на поведението на Anic, съдействието, което по този начин те са имали намерение да разпространят до тези аспекти и въз основа на това, което са знаели за планираното или осъществено от другите предприятия поведение, спечелено с тяхно участие в редовните срещи на производители на полипропилен. При тези обстоятелства, Първоинстанционният съд е можел да счита, че участието на Anic в нарушението, чрез тяхното поведение, ги е направило съотговорни за цялото нарушение, извършено по време на тяхното участие.

89. На второ място, заинтересованите предприятия могат да упражнят тяхното право на защита като относно обвинението, че те действително са участвали в нарушението, така и що се отнася до действителното поведение, в което другите предприятия са били обвинени, но които се отнасят до същото нарушение. В случай на споразумения или съгласувани практики, които имат антиконкурентна цел, те също могат да упражняват тези права по отношение на съществуването на обща цел, тяхното намерение чрез своето поведение да допринесат за извършването на нарушението като цяло и за това, че са знаели за поведението на другите участници или за тяхната възможност да предвидят и приемането на съответния риск.

90. Когато се прави оценка на сериозността на нарушението и ако или когато се определя размера на глобата, трябва да се вземе предвид факта, че едно предприятие не е взело участие във всички аспекти на антиконкурентната схема, или че е играло само малка роля в елементите, в които то е участвало.

91. На последно място, доколкото Anic специално твърдят, че когато е определял размера на глобата, Първоинстанционният съд неправилно е взел предвид степента на тяхното участие в нарушението, тези жалби се покриват с тези, направени или част от шестото искане, и следователно ще бъдат разгледани заедно с него.

92. От посоченото по-горе следва, че второто искане трябва също да се отхвърли.

Погрешно констатиране на нарушението

93. В своето трето искане, Anic твърдят, че в параграфи 110 - 113 от оспорваното решение Първоинстанционният съд е неправилно е приложил

правото, като е постановил, че след като участието на Anic в редовните срещи на производителите на полипропилен е било доказано, не може да се поддържа, че те не са участвали в инициативите за определяне на цените, които са били приети, планирани и наблюдавани по време на тези срещи, без да се представи никакво доказателство в подкрепа на това твърдение. Този подход включва очевидно разместване на тежестта на доказване и дава на присъствието на срещите абсолютна доказателствена стойност, като по този начин се освобождава Комисията от нейната тежест да открие всички други доказателства, които подкрепят поведението на предприятието.

94. В параграфи 112 и 113 от оспорваното решение Първоинстанционният съд сам е посочил отсъствието на документи, които доказват придържането на Anic към инициативите за определяне на цени и на всякакво съответствие между поведението на Anic на пазара и това, което е било прието между производителите по време на срещите. При тези обстоятелства, от присъствието на Anic на срещите не може автоматично да се достигне до заключението, че те са участвали в инициативите за определяне на цени, които са били обсъждани на тях. Присъствието на представител на предприятието на срещите може да представлява доказателство, че предприятието е знаело за антиконкурентната схема, но тайното споразумяване на предприятието се доказва, само ако другите доказателства за неговото поведение потвърждават съвпадение на намеренията.

95. Комисията твърди, че Първоинстанционният съд въобще не е обърнал тежестта на доказване. След като е било доказано участието на предприятие в срещите, може да се заключи, че то е участвало в антиконкурентната схема. В такъв случай е задължение на предприятието, което твърди, че се разграничава от решенията, постигнати по приетите действие, да представи изрични доказателства за това. Всяко неизпълнение на съгласувано решение е друг въпрос и не е достатъчно, за да опровергае такова участие.

96. Съдът намира, че Първоинстанционният съд е имал правото да постанови, че без неоправдано да промени тежестта на доказване, че тъй като Комисията е могла да докаже, че Anic са участвали в срещите, на които инициативите за определяне на цени са били приети, планирани и наблюдавани, Anic са тези, които трябва да представят доказателства, че не са подкрепяли тези инициативи.

97. Освен това, аргументите на Anic, че тяхното поведение на пазара е било независимо от инициативите за определяне на цени, посочени в Решението Polyrpropylene, са необосновани, тъй като тук са били включени споразумения по смисъла на член 85 от Договора за ЕИО.

98. В параграф 198 от оспорваното решение Първоинстанционният съд е счел, че Комисията е имала право да разглежда общите намерения, съществуващи между Anic и другите производители на полипропилен, които са се отнасяли по-специално до инициативите за определяне на цени, като споразумения по смисъла на член 85 от Договора за ЕИО.

99. В установената съдебна практика, за целите на прилагането на член 85, параграф 1 от Договора, няма нужда да се вземат предвид конкретните следствия от споразумението, след като веднъж стане ясно, че неговата цел е да

предотврати, намали и наруши конкуренцията (вж. Решение от 13 юли по съединени дела Consten и Grundig/Комисия, 56/64 и 58/64, Recueil, стр. 429, 496; вж. също в този смисъл Решение на Съда от 11 януари 1990 г. по дело Sandoz Prodotti Farmaceutici/Комисия, C-277/87, Recueil, стр. I-45 и Решение на Съда от 17 юли 1997 г. по дело Ferriere Nord/Комисия, C-219/95 P, Recueil, стр. I-4411, точки 14 и 15).

100. Следователно, не става ясно, че Първоинстанционният съд е нарушил правилата на доказването, като е постановил, че Комисията е доказала, според изискванията на правната норма, че Anic са били един от производителите на полипропилен, между които са се появили общи намерения относно инициативите за определяне на цени, упоменати в Решението Polypropylene.

101. Като резултат, третото искане също не може да бъде одобрено.

Неправилна правна квалификация на нарушението

102. В своето четвърто правно основание Anic критикува Първоинстанционния съд за това, че неправилно е отхвърлил тяхната жалба, че нарушението не е било правно квалифицирано нито като споразумение, нито като съгласувана практика по смисъла на 85 от Договора.

103. На първо място, Първоинстанционният съд неясно е очертал действителния критерий за квалификацията на вида на нарушението. Освен това, неговата квалификация не съответства на разграничението, направено от Комисията в нейното решение, което използва понятието за съгласуваните практики като всеобхватно средство за предотвратяване на ненаказани предполагаеми нарушения, в отсъствието на доказателства за общото намерение между производителите. Според Anic, разграничението между споразумение и съгласувана практика има значение за нивото на доказване, което се изисква от Комисията и следователно за правото на защита на страните. Линията на аргументите на Комисията може да доведе до заключението, че отнасянето на споразумения по смисъла на член 85 от Договора е излишно. Ако съгласуваната практика може да се състои само от психичен елемент и няма нужда от физически елемент, то двете понятия биха станали излишни и биха се различавали само по степента на изразяване на намерението, общото намерение в случая със споразумението и изразяването на едностранно намерение в случая със съгласуваната практика. Anic твърдят, че ако характеристиките на двете понятия трябва да се държат отделно, съгласуваната практика трябва да се разглежда като съдържаща физически елемент, за да се компенсира за по-краткотрайния характер на психичния елемент (вж. становище на генералния адвокат г-н Gand в Решение на Съда по дело ACF Chemiefarma/Комисия, посочено по-горе, и на генералния адвокат г-н Maugas в Решение на Съда от 14 юли 1972 г. по дело ICI/Комисия, 48/69, Recueil, стр. 619, и по дело Suiker Unie и др./Комисия, посочено по-горе).

104. Anic посочват на второ място, че в параграф 201 от своето решение Първоинстанционният съд е приел напълно аргументите, представени от съдия Vesterdorf, посочени от генералния адвокат пред Първоинстанционния съд, що се отнася до автоматичното антиконкурентно действие на срещите между

производителите на полипропилен. Такова тълкуване съдържа в себе си нуждата от представяне на доказателства за противното срещу презумпцията за антиконкурентното намерение, основана на единствения факт за участие в няколко срещи, лишава заинтересуваните предприятия от всякакви възможности за защита на техните гледни точки и е в противоречие с понятието на Комисията за съгласувана практика, която, за разлика от предварителния елемент, когато предприятията се съгласяват заедно, изисква обща практика, приписана на участниците.

105. На трето място, Apis заявяват, че определянето на предполагаемия картел като едно нарушение, разглеждано като споразумение или съгласувана практика, може да има опасни правни последици. По-специално, в настоящия случай това води до групиране в „едно” нарушение на няколко линии на поведение, следвани от 15 предприятия за период от приблизително пет години и възпрепятства нарушенията, които в действителност биха могли да се припишат на отделно предприятие, да бъдат разграничени от предполагаемите нарушения.

106. На четвърто място, Apis оспорват, че Първоинстанционният съд е приел двойната характеристика, дадена от Комисията, на нарушението като споразумение и като съгласувана практика. Apis считат, че такава квалификация изменя тежестта на доказване за Комисията и вследствие на това, основната идея на защитата, изградена от заинтересованото предприятие. По този начин, в настоящото дело Комисията е била освободена от своето задължение да определи вида и стойността на представените доказателства и да посочи какво специфично показва това доказателство. Apis, от друга страна, са били длъжни да обмислят мотивите, поради които са били обвинени, и как да изградят защитата си. Фактът, че член 85 от Договора не предвижда специална квалификация за нарушенията от този вид, не дава право да се създадат нови нарушения, които освен това имат следствия с обратна сила.

107. Комисията заявява, че това искане се основава на предполагаемата разлика в тежестта на доказване в зависимост от това дали нарушението е съгласувана практика или споразумение. Тази предполагаема разлика неправилно се основава на буквалното тълкуване на термина „съгласувана практика”, според който „практика” означава поведение на пазара и следствие от това до обективно видим елемент. Такова тълкуване противоречи на *ratio legis*, което подкрепя забраната чрез разширяването на приложното поле до съгласуваните споразумения, които са по-малко сложни от истинските споразумения, така че да предотврати прекалено лесното заобикаляне на правилото. Аргументите на Apis парадоксално биха отслабили забраната, като изискват по-точни доказателства за съгласувана практика, отколкото за споразумение. По този начин член 85 от Договора би бил обезоръжен по отношение на съгласуваните практики, тъй като в противоречие на това, което се разглежда при споразуменията, тук може да разглежда само антиконкурентното следствие, но не и целта.

108. Списъкът в член 85 от Договора има за цел да бъде прилаган по отношение на всички тайни споразумения между предприятията, каквато и форма да са приели. Има последователност между изброените случаи. Единственото

основно нещо е разграничаването между независимото поведение, което е позволено, и тайното споразумение, което не е позволено, независимо от разграничаването между различните видове споразумения. Аргументите на Anic биха нарушили целостта и общия характер на забранения феномен и биха премахнали от полето на действие на забраната, без никаква причина, определени видове споразумения, които не са по-малко опасни от другите. Първоинстанционният съд правилно е отхвърлил аргумента от параграф 199 от решението, когато препраща към психическия елемент, без да изисква видим физически елемент.

109. Съдът отбелязва преди всичко, че в параграфи 198 и 202 от оспорваното решение Първоинстанционният съд постановява, че Комисията е имала право да определи като споразумения определени видове поведение от страна на заинтересуваните предприятия и като втора възможност, определени други форми на поведение от страна на същото предприятие като съгласувани практики. В параграф 204 Първоинстанционният съд постановява, че Anic са взели участие в свързани схеми, представляващи едно нарушение, което прогресивно се показва и като незаконосъобразни споразумения и като незаконосъобразни съгласувани практики.

110. Що се отнася до поведението, което се характеризира като съгласувана практика, а именно редовните срещи на производителите на полипропилен и съобщаването от страна на Anic на ICI в края на м. октомври 1982 г. на техните желани обеми за продажба за първата половина на 1983 г., в параграф 201, Първоинстанционният съд базира своето заключение на предположението, че като следва съгласуваното действие, прието на срещите с производителите на полипропилен, Anic са били длъжни да вземат предвид, пряко или косвено, информацията, получена по време на тези срещи при определяне на политиката, която се е предвиждало да бъде следвана на пазара. По подобен начин, според Първоинстанционния съд, техните конкуренти са били длъжни да вземат предвид, пряко или косвено, информацията, която име била предоставена от Anic относно курса на поведение, което те са решили или който обмислят да приемат на пазара.

111. В параграф 205 Първоинстанционният съд постановява, че Комисията е имала право да определи това единствено нарушение като „споразумение и съгласувана практика”, тъй като нарушението включва по едно и също време фактически елементи, които трябва да го характеризират като „споразумения” и фактически елементи, които трябва да го характеризират като „съгласувани практики” по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора. Съгласно Първоинстанционния съд, при такова сложно нарушение двойната характеристика, дадена от Комисията в член 1 от Решението Polypropylene, е трябвало да се разбира не като изискване да се докаже, едновременно и кумулативно, че всеки един от тези фактически елементи представлява съставен елемент и на споразумение, и на съгласувана практика, но е по-скоро препращане към сложно цяло, състоящо се от определен брой фактически елементи, някои от които се характеризират като споразумения, а други като съгласувани практики, за целите на член 85, параграф 1 от Договора, който не определя специфични категории за сложни нарушения от този вид.

112. На второ място, трябва да се отбележи, че ако член 85 от Договора прави разграничение между „съгласувани практики”, „споразумения между предприятия” и „решение на сдружения от предприятия”, целта е от забраните в този член да се уловят различните форми на координация и споразумения между предприятията (вж. в този смисъл, по-специално, Решение на Съда по дело ICI/Комисия, посочено по-горе, точка 64).

113. Въпреки това не следва, че моделите на поведение, които имат една и съща антиконкурентна цел, всеки от които взет поотделно би попаднал под определението „споразумение”, „съгласувана практика” или „решение от сдружение от предприятия”, не може да представлява различни прояви на едно нарушение по член 85, параграф 1 от Договора.

114. Следователно, Първоинстанционният съд е имал право да счита моделите на поведение от няколко предприятия за проява на отделно и сложно нарушение, съответстващо отчасти на споразумение, отчасти на съгласувана практика.

115. На трето място, трябва да се има предвид, че съгласуваната практика, по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора, се отнася до форма на координация между предприятия, които без да са достигнали етап на така нареченото надлежно сключено споразумение, умишлено заместват риска от конкуренция с практическо сътрудничество между тях (вж. Решение на Съда по дело Suiker Unie и др./Комисия, посочено по-горе, точка 26, Решение на Съда от 31 март 1993 г. по съединени дела Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85 до C-129/85, Recueil, стр. I-1307, точка 63).

116. Съдът на Европейските общности по-нататък обяснява, че критерия за координация и сътрудничество трябва да се разбира в светлината на понятието, присъщо на разпоредбите на Договора за ЕИО относно конкуренцията, съгласно които всеки икономически оператор трябва самостоятелно да определи политиката, която има намерение да приеме на пазара (вж. Решение на Съда по дело Suiker Unie и др./Комисия, посочено по-горе, точка 173; Решения на Съда от 14 юли 1981 г. по дело Züchner, 172/80, Recueil, стр. 2021, точка 13; по дело Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия, посочено по-горе, точка 63; и по дело John Deere/Комисия, посочено по-горе, точка 86).

117. Съгласно тази съдебна практика, въпреки че изискването за самостоятелност не лишава икономическите оператори от правото сами разумно да се адаптират към съществуващото и очаквано поведение на техните конкуренти, то въпреки това не изключва стриктно никакъв пряк или непряк контакт между операторите, чиято цел и действие са или въздействие върху поведението на пазара на действителен или възможен конкурент, или разкриване на такъв конкурент на курса на поведение, който те самите са решили да приемат или обмислят да приемат на пазара, когато целта или действието на такова поведение е да се създадат условия за конкуренция, които не съответстват на нормалните условия на въпросния пазар, като взимат предвид характера на предлаганите продукти и услуги, размера и броя на предприятията и обема на упоменатия пазар (вж. в този смисъл посочените по-

горе Решения на Съда по дело *Suiker Unie* и др./Комисия, точка 174; по дело *Züchner*, точка 14; и по дело *John Deere*/Комисия, точка 87).

118. От това следва, както става ясно от самите условия на член 85, параграф 1 от Договора, че съгласуваната практика съдържа, освен съгласуващите се предприятия, и тяхното поведение на пазара, последващо тези негласни практики, и връзката на причина и следствие между тях.

119. Следователно, Първоинстанционният съд е неправилно е приложил правото по отношение на тълкуването на понятието за съгласувана практика, като е постановил, че съгласуваните практики на предприятията неизменно са повлияли върху поведението на предприятията, които са участвали в тях.

120. Въпреки това, не следва, че насрещната жалба трябва да се потвърди. Както Съдът на Европейските общности не веднъж е постановявал (вж., *inter alia*, Решение на Съда от 9 юни 1992 г. по дело *Lestelle*/Комисия, C-30/91 P, Recueil, стр. I-3755, точка 28), ако основанието за решението на Първоинстанционния съд открива нарушение на правото на Общността, но диспозитивът е добре основан на други правни основания, жалбата трябва да се отхвърли.

121. За едно нещо, което е предмет на доказване на обратното от заинтересувания икономически оператор, трябва да съществува презумпция, че предприятията, които участват в съгласувани споразумения и остават активни на пазара, взимат предвид информацията, която е разменена с техните конкуренти, когато са определяли тяхното поведение на този пазар, по-специално когато те редовно са се съгласували за дълъг период от време, какъвто е бил случаят тук, според съображенията на Първоинстанционния съд.

122. От друга страна, съгласуваната практика, както е определена по-горе, попада под член 85, параграф 1 от Договора, дори и в отсъствието на антиконкурентно следствие върху пазара.

123. На първо място, от действителния текст на член 85, параграф 1 следва, какъвто е случаят със споразуменията между предприятията и решенията на сдруженията от предприятия, че съгласуваните практики, когато имат антиконкурентна цел, са забранени, независимо от тяхното следствие.

124. На следващо място, въпреки че понятието за съгласувани практики предполага поведение на участващите на пазара предприятия, не е необходимо да означава, че такова поведение би породило конкретно следствие върху намаляването, предотвратяването или нарушаването на конкуренцията.

125. На последно място, това тълкуване не е съвместимо с ограничителния характер на забраната, залегнала в член 85, параграф 1 от Договора (вж. Решение на Съда от 29 февруари 1968 г. по дело *Parke Davis*, 24/67, Recueil, стр. 81, 109), тъй като без да разширява приложното поле, съответства на буквалното значение на термините, използвани в тази разпоредба.

126. Следователно Първоинстанционният съд правилно е постановил, въпреки погрешното правно основание, че тъй като Комисията е доказала, според

изискванията на правната норма, че Anic са участвали в тайно споразумение с цел ограничаване на конкуренцията, не са представили доказателства, че споразумението се е проявило като поведение на пазара. Следователно, трябва да се разгледа въпроса дали Anic са оборили презумпцията, посочена в параграф 121 от това решение.

127. На първо място, що се отнася до редовните срещи на производителите на полипропилен, Anic са твърдели, че тяхното поведение на пазара по отношение на цените е било самостоятелно определено, независимо от резултатите от срещите и че, въпреки че е била наблюдавана определена успоредност на реакциите между тях и другите производители, това е било поради движението на цените на суровия материал и на нормалното поведение на производител на пазар, контролиран от „големите четири“. Във тази връзка, в параграф 112 от оспорваното решение Първоинстанционният съд правилно е постановил, че такова споразумение поне би доказало, че Anic не са реализирали резултатите от срещите, що се отнася до определянето на цените.

128. На второ място, що се отнася до съобщаването, в края на 1982 г., от Anic на ICI на техните желани обеми на продажба и тяхното предложение относно квотите, които трябва да се разпределят между другите производители, което Първоинстанционният съд постановява за акт на участие в преговорите с оглед определяне на квотите през първата половина на 1983 г., от параграф 172 от оспорваното решение следва, че Комисията е имала право да заключи от приложенията към отговора на Anic на искането за информация, че Anic са останали на пазара на полипропилен до м. април 1983 г. От това следва, че Anic са останали активни на пазара след тези преговори. Освен това, Anic не твърдят, че тяхното последващо поведение на пазара е било определено самостоятелно от тяхното участие в тези преговори.

129. Следователно, неправилното прилагане на закона от Първоинстанционния съд не е имало действие върху диспозитива на оспорваното решение, който явно е добре обоснован на други правни основания.

130. На четвърто място, от установената съдебна практика на Съда на Европейските общности (вж. по-специално Решение на Съда по дело ACF Chemiefarma/Комисия, посочено по-горе, точка 112), което е било използвано от Първоинстанционния съд в параграф 198 от оспорваното решение, че споразумението по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора, произлиза от изразяването на взаимните намерения на участващите предприятия да се държат на пазара по определен начин.

131. Сравнението между определението за споразумение и определението за съгласувана практика, с които се занимават параграфи 118 - 125 от това решение, показва, че от субективна гледна точка те са имали намерение да уловят форми на тайни споразумения с еднакъв характер и се различават единствено едно от друго по тяхната интензивност и формите, в които се проявяват.

132. От това следва, че докато понятието за споразумението и съгласуваната практика имат отчасти различни елементи, те не са взаимно несъвместими.

Обратно на твърденията на Anic, Първоинстанционният съд не е бил длъжен да изисква от Комисията да определи всяка форма на констатирано поведение дали е споразумение или съгласувана практика, но е имал право да постанови, че Комисията е имала право да определи някои от тези форми на поведение основно като „споразумения”, а други като „съгласувани практики”.

133. На пето място, трябва да се посочи, че това тълкуване не е съвместимо с ограничителния характер на забраната, изложена в член 85, параграф 1 от Договора (вж. Решение на Съда по дело Parke Davis, посочено по-горе, стр. 109). Без да създава нова форма на нарушение, достигането до това тълкуване основно води до приемането на факта, че в случай на нарушение, включващо различни форми на поведение, те могат да попадат под различни определения, докато са обхванати от същата разпоредба и са еднакво забранени.

134. На шесто място, трябва да се отбележи, че обратно на твърденията на Anic, такова тълкуване няма недопустимо действие върху въпроса за доказването и не нарушава правото на защита на заинтересуваното предприятие.

135. От една страна, Комисията трябва все пак да докаже, че всяка форма на поведение попада под забраната, формулирана в член 85, параграф 1 от Договора като споразумение, съгласувана практика или решение на сдружение на предприятия.

136. От друга страна, предприятията, обвинени в участие в нарушението, имат възможността да обсъдят характеристиката или характеристиките, които е приложила Комисията, на всяка форма на поведение, като поддържат, че Комисията не е представила доказателства относно съдържащите се елементи на различните форми на предполагаемите нарушения.

137. На седмо и последно място, доколкото Anic твърдят, че действието от това тълкуване е да се припише на отговорността за поведението на другите предприятия, техните аргументи се припокриват с това, което е представено по отношение на второто искане и трябва да се отхвърли на същите основания.

138. В заключение, четвъртото искане е отчасти обосновано, доколкото съдържа жалба, че Първоинстанционният съд неправилно е приложил закона при тълкуването на понятието за съгласуваните практики. Тази грешка обаче не означава, че оспорваното решение трябва да се отмени. За останалата част искането трябва да се отхвърли като неоснователно.

Неправилно разпределение на отговорността

139. В петото искане Anic твърдят, че Първоинстанционният съд неправилно е приложил закона, което се е отразило на погрешното обосноваване при потвърждаване използването на двойния критерии за определяне на предприятие, което може да бъде обвинено в извършване на нарушение на правото на Общността. Това неправилно прилагане съдържа алтернативно използване на проверката за юридическа последователност и проверката на последователното икономическо функциониране, в зависимост от това коя от тях се счита за най-полезна, така че когато юридическото лице, отговарящо за

управлението на предприятието по времето на извършване на нарушението, е престанало да съществува, това предприятие да не остане ненаказано.

140. Anic твърдят, че този подход не е подходящ, защото приложението му е несигурно, не гарантира сигурност в правните отношения, може да доведе до дискриминационно отношение и оставя отворени врати за компаниите да изработят стратегии за гарантиране на ненаказуемост.

141. По настоящото дело „двучленните” Anic/SIR са били подложени на дискриминация в сравнение със Saga Petrokjeri/Statoil. В случая на нарушение, извършено от Saga Petrokjeri, Комисията е дала преимущество на проверката за икономическата последователност: тъй като отговорното за това юридическо лице изчезва от сцената, отговорността пада върху Statoil, в което са се втели. От друга страна, Anic носят отговорност за действията и нарушенията, за които е обвинено SIR - дружество, което те придобиват през 1980 г. както и за своето предполагаемо участие в полипропиленовия картел, въпреки че те са прехвърлили дейностите си в този сектор на Monte. Първоинстанционният съд, който е избирал най-подходящата проверка и се придържа към нея, потвърждава дискриминационното прилагане на тези проверки от Комисията и в параграф 240 пренебрегва изразените от Anic съмнения.

142. Комисията посочва, преди всичко, че Първоинстанционният съд въобще не е използвал надлежната проверка поради простата причина, че е трябвало да се произнесе само по иска на Anic, тъй като Statoil не са завели иск. Това не е само въпрос за определяне на предприятието, което е извършило нарушението, но и за целите на изпълнение на решението, по-специално по отношение на глобата, определяне на юридическото лице, което носи отговорност за поведението на това предприятие. На последно място, Anic правят предположения, които трябва да се считат за неоснователни поради фактическите съображения, изложени от Първоинстанционният съд, и по-специално относно предполагаемото приписване на Anic на действията на SIR.

143. Комисията счита, че това искане може да се смята за недопустимо на основание, че е много общо. Във всички случаи, Statoil са били избрани като адресати на Решението Polypropylene, защото Saga Petrokjeri са били наследени от Statoil. От друга страна, Anic се представят на пазара като цяло, но с отделна търговска стратегия и продават своята дейност по производство на полипропилен на Monte преди упоменатото решение, докато продължават да съществуват като юридическо лице.

144. Преди всичко, Съдът на Европейските общности намира, че доколкото това искане се отнася до предполагаемото приписване върху Anic на действията, извършени от SIR, в параграф 241 от оспорваното решение, Първоинстанционният съд е отбелязал, че от неговата оценка относно фактическите съображения, изложени от Комисията, следва, че нарушението е било доказано по отношение на Anic само въз основа на техните собствени действия. Съдът на Европейските общности не е този, който, когато разглежда жалбата, поставя под въпрос съображенията на Първоинстанционният съд.

145. Като обжалва, че Първоинстанционния съд им е приписал отговорността за нарушението, въпреки че са били прехвърлили дейността си по производство на полипропилен на Monte, Anic пренебрегват принципа на индивидуалната отговорност и решаващия фактор, определен от съдебната практика на Съда на Европейските общности (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Suiker Unie и др./Комисия, посочено по-горе, точки 80 и 84), че проверката за „икономическа последователност“ може да се приложи, само когато юридическото лице, отговорно за управлението на предприятието, е прекратило съществуването си в правния мир след като нарушението е било извършено. Следва също така, че прилагането на тези проверки не противоречи по никакъв начин на принципа на правната сигурност.

146. На последно място, в параграф 240 Първоинстанционният съд правилно е счел, че не е било необходимо да отговори на въпросите относно фактическите ситуации, които не се отнасят до случая. Нито е необходимо за Съда на Европейските общности да разглежда стратегиите, които може да са били приети със специфичната цел да избягнат наказанието за нарушение на разпоредбите на конкуренцията.

147. Следователно, петото искане също не може да бъде прието.

Неправилна оценка на сериозността на нарушението

148. В своето шесто искане Anic критикуват, че Първоинстанционният съд не е взел достатъчно предвид, по техните думи, маловажната роля, която играе в предполагаемия картел и че не обявил съображенията на Комисията за достатъчни. Поради сдружаването между Anic и SIR, действителният дял на Anic е бил погрешно представен от напълно неправилни числа, които противно на това, което е постановено в решението в параграф 274, които са били разисквани от Anic по време на заседанието на Първоинстанционния съд. Що се отнася до действието на нарушението, Първоинстанционният съд не е взел предвид индивидуалното поведение на предприятията, като така е пренебрегнал индивидуалния характер на наказателната отговорност. Обратно на твърдението на Комисията, тази критика няма целта отново да се върне на въпроса за фактите, защото Първоинстанционният съд трябва да постанови относно въпроса за сериозността на нарушението, съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

149. Що се отнася до жалбата на Anic, че Първоинстанционния съд е дал прекалено малко тежест на ограничената им роля в картела, Комисията отбелязва, че тази жалба е недопустима, защото води до връщане към фактическите съображения. Що се отнася до индивидуалния характер на наказателната отговорност, Комисията повтаря, че вече е взела предвид по-голямата или по-малка сериозност на отговорността на предприятията като е наложила по-сурови глоби на четири предприятия, които носят най-голямата отговорност за антиконкурентната схема.

150. Що се отнася до тези въпроси, Съдът отбелязва, на първо място, че е постановил, че когато едно нарушение е извършено от няколко предприятия, съответната сериозност на участието на всяко от тях трябва да се провери (вж. в

този смисъл Решение на Съда по дело *Suiker Unie* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 623). Въпреки това, в параграф 264 от оспорваното решение Първоинстанционният съд е констатирал, че Комисията правилно е доказала ролята, която Anic са имали в нарушението за периода на тяхното участие и че правилно е взел под внимание тази роля при определяне на размера на глобата, която е трябвало да наложи. Следователно, не може да се каже, че Първоинстанционният съд неправилно е приложил закона в това отношение.

151. На следващо място, доколкото Anic с това искане оспорва факта, установен от Първоинстанционния съд в параграф 274, че по време на производството пред него Комисията е представила съответните числа относно дяла на Anic на пазара на полипропилен в Общността и че Anic не са оспорили тяхната точност, това възражение засяга фактически въпроси, които не могат да бъдат разгледани в жалба.

152. На последно място, когато разглежда как действието на нарушението е било взето предвид, Първоинстанционният съд не е трябвало да проверява отделното поведение на предприятията, когато, както правилно отбелязва в параграф 280, действието, което е трябвало да вземе предвид при определяне на основното ниво на глобите, не е в резултат от действителното поведение, което едно предприятие твърди, че е приело, а в резултат от цялото нарушение, в което то е участвало.

153. Следва, че шестото правно основание също трябва да се отхвърли.

Неправилна оценка на размера на глобата

154. В своето седмо искане Anic твърди, че при повторната проверка на размера на глобата Първоинстанционният съд неправилно е приложил закона, като неправилно е взел предвид факторите, изброени в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 по отношение едновременно на продължителността и сериозността на извършеното от него нарушение. Що се отнася до продължителността, Anic прекратяват всякакво поведение, което може да представлява нарушение на член 85 от Договора през м. юни 1982 г., а не през м. октомври на същата година. Първоинстанционният съд следователно е намалил глобата до по-голяма степен, като е взел предвид по-малката продължителност на тайното споразумение.

155. Доколкото се отнася до сериозността на поведението, Anic поддържат, че нито Комисията, нито Първоинстанционния съд правилно са оценили ролята, която те са имали в тайните споразумения, сумата на доставките на полипропилен в Общността и оборота.

156. На първо място, Комисията е направила разграничение между големите четири и другите производители, но по никакъв друг начин не е разграничила тези други производители въз основа на степента на участие в предполагаемия картел.

157. Що се отнася до дяла на пазара, от представената от Комисията таблица, в отговор на въпрос на Първоинстанционния съд, следва, че Решението

Polypyrulene се основава на данни от 1983 г. (2.8 %), които са напълно неуместни, тъй като Anic са прекратили участието си в нарушението през 1982 г. (година, през която неговия дял на пазара е бил 2,43 %), а не 2,7 % както е показано в таблица 1, приложена към решението)

158. На последно място, що се отнася до неговия оборот, Anic твърдят пред Първоинстанционния съд, който не го е взел предвид, че през 1982 г. той е бил 32 966 000 000 ITL, докато Комисията е взела сумата от 25 000 000 ECU, което означава между 36 790 000 000 ITL и 38 636 000 000 ITL. Комисията обяснява, че сумата 25 000 000 ECU се е получила в резултата на използвания през 1982 г. обменен курс, но Anic отговарят, че Комисията не е трябвало да използва обменен курс от 1982 г., за да определи размер на глобата, наложена през 1986 г. Обменният курс през 1986 г. всъщност е бил използван при обръщането на размера на глобата от 750 000 ECU на 1 103 692 500 ITL. Тази непоследователност е в резултат от сериозна грешка в таблицата, представена на Първоинстанционния съд от Комисията: наложената глоба на Anic не се равнява на 2,5 % от техния оборот през 1982 г., а на 3,35 %. По този начин става ясно, че глобата е била определена на по-високо ниво от това, което е планирано по отношение на оборота, или че оборота, който е взет предвид, е много по-висок от истинския оборот през 1982 г. И в двата случая противоречието и погрешното определяне, направено от Комисията, изменя оценката, направена от Първоинстанционния съд.

159. Комисията счита, че аргументите, които се основават на по-малката продължителност на нарушението, което тя оспорва, и на неправилното определяне на тежестта на различните фактори, направено от Първоинстанционния съд при оценка на сериозността на нарушението, оспорват фактическите въпроси.

160. Що се отнася до въпроса за определяне на пазарния дял на Anic, Комисията посочва, че представената пред Първоинстанционния съд таблица е била създадена след приемането на Решението Polypyrulene и че не е изчислила математически размера на глобата. Таблицата е била насочена към представяне на сравнителни данни за всичките предприятия, което обяснява защо тя посочва дяла на Anic през 1983 г. за разлика от другите предприятия.

161. На последно място, що се отнася до оборота, представената от Anic сума от 32 966 000 000 ITL съответства по същество на тази от 25 милиона ECU, използвана от Комисията, основана на средния обменен курс през 1982 г.

162. Доколкото става въпрос за продължителността на нарушението, Съдът намира, че от оценката на Първоинстанционния съд относно доказването на нарушението, обобщена в параграфи 259 и 260, следва, че тя се прекратява в края на м. октомври 1982 г. и че от средата на 1982 г. Anic са спрели участието си в редовните срещи на производителите на полипропилен и в преследването на общите цели, които те са имали. По нататък, от параграф 261 следва, че Първоинстанционният съд съответно е намалил размера на глобата, наложена на Anic. Тъй като възраженията на Anic относно оценката на доказателствата за нарушението са били отхвърлени, не е било нужно да се вземат предвид по отношение изчисляването на глобата.

163. На второ място, възраженията относно вземането предвид на ролята, която Anic има в извършването на нарушението и дяла им на пазара на полипропилен в Общността се припокриват с тези, представени в шестото искане, и трябва да бъдат отхвърлени поради същите причини.

164. На трето място, доколкото възраженията на Anic се отнасят до вземането предвид на техния оборот от 1982 г., съгласно установената съдебна практика (вж., *inter alia*, Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по съединени дела *Musique Diffusion française*/Комисия, 100/80 до 103/80, *Recueil*, стр. 1825, точка 120 и Решение на Съда от 12 ноември 1985 г. по дело *Krupp Stahl*/Комисия, 183/83, *Recueil*, стр. 3609, точка 37), при определянето на глобата може да се вземе предвид и цялостния оборот на предприятието, което дава някакви представи, въпреки че са приблизителни и вероятно непълни, за дяла и икономическата сила на това предприятие, както и част от този оборот, представен от стоките, засегнати в нарушението, което следователно служи за определяне размера на нарушението.

165. Когато се оценяват дяла и икономическата сила на предприятието по време на извършване на нарушението, трябва да се използва обменния курс по това време, а не този по времето, когато е било прието решението, с което се налага глобата. В обратния случай, съответният дял на предприятието, което е участвало в извършването на нарушението, би бил нарушен, като са били взети предвид външни и несигурни фактори като промените в стойността на националната валута в един последващ период. От друга страна става ясно, че размерите на глобите, определени в ECU и в национална валута, трябва да се обърнат на основата на обменния курс, които е бил приложим при приемането на решението, в противен случай съответните нива на глобите за предприятията, регистрирани в държави, използващи различни валути, биха се изменяли.

166. Следва, че седмото правно основание също трябва да бъде отхвърлено.

167. Тъй като нито едно от правните основания, представени от Anic, не е прието, насрещната молба трябва да бъде отхвърлена в своята цялост.

Жалба на Комисията

Допустимост

168. Само в своя отговор, за първи път Anic оспорват допустимостта на жалбата на Комисията на основание липса на правен интерес. Комисията казва, че тя е обжалвала, за да постигне изясняване на използваните принципи, без да има никакъв определен интерес от промяната на нивото на глобата, определена от Първоинстанционния съд. Въпреки това, само един интерес, който тя има относно изменение на диспозитива на решението на Първоинстанционния съд, може да обоснове жалба. Тъй като Комисията заявява, че е готова да приеме диспозитива, доколкото се отнася до размера на глобата, наложена на Anic, няма никакъв смисъл да опитва.

169. Anic също твърдят, че мотивите на решението на Първоинстанционния съд, което се обжалва, са напълно аналогични на тези в негово решение от 10 март 1992 г. по сходно дело, Shell/Комисия (T-11/89, Recueil, стр. II-757). Въпреки това, Комисията не подава жалба срещу това решение, което може да се обясни или с по-малкия процент, с който е била намалена глобата в делото Shell/Комисия, или с факта, че това решение е било постановено след решението PVC на Първоинстанционния съд, с други думи по времето, когато вниманието на правния отдел на Комисията е било заето с отговор на последното решение. Във всички случаи, Anic стават жертви на дискриминация.

170. Комисията отговаря, че дори като допуска, както Anic твърдят, че тя го е дискриминирала, като е обжалвала по това дело, когато се е въздържала да направи това по делото с Shell, това не може да доведе до отхвърляне на жалбата.

171. Съдът намира, че на първо място тук е достатъчно да се отбележи, че съгласно третия параграф от член 49 от Статута на Съда на Европейските общности, с изключение на делата относно спорове между Общността и нейните служители, жалба може да се заведе от държави-членки и институции на Общността, дори ако те не са встъпили в производството пред Първоинстанционния съд. Следователно, независимо от това дали те са били страни по делото пред първа инстанция, институциите на Общността трябва да докажат интерес, за да подадат жалба срещу решение на Първоинстанционния съд.

172. На втора място, всяка страна може да оцени целесъобразността от подаването на жалба срещу решение на Първоинстанционния съд и Съдът на Европейските общности не е този, който преглежда избора, направен в това отношение от Комисията.

173. Следва, че възраженията на Anic, в които се предполага липса на интерес от страна на Комисията и дискриминация срещу него, са неоснователни, така че жалбата на Комисията трябва да се разгледа по същество.

По същество

Общо

174. Комисията заявява, че тя не обжалва частите от оспорваното решение, в които Първоинстанционния съд е отменил Решението Polyrpropylene, доколкото той постановява, че Anic са взели участие в нарушението преди края на 1978 г. или началото на 1979 г. и след края на м. октомври 1982 г. (точка 1, първо тире от диспозитива) и в които съответно намалява глобата. Нейната жалба се отнася до тези части от оспорваното решение, в които Първоинстанционният съд отменя Решението Polyrpropylene, доколкото той постановява, че Anic са взели участие в допълнителните мерки, за да улеснят прилагането на съгласуваните цени след средата на 1982 г. (точка 1, второ тире от диспозитива) или през този период (точка 1, трето тире от диспозитива), в които съответно е намалил глобата (точка 2 от диспозитива).

175. За Комисията, този въпрос е от голяма важност, тъй като излиза извън настоящото дело поради това, че включва установяването на принцип, при който група от предприятия се съгласяват да поддържат ниво на цените на един продукт, като всяко от тях носи отговорност за всичките действия, целящи поддържането на цените, дори и тези, които всъщност не са сътрудничили. Действието върху нивата на глобата е от второстепенна важност, но потвърждава интереса на Комисията дори от процесуална гледна точка.

Погрешно тълкуване на Решението Polypropylene

176. В първото си правно основание Комисията твърди, че Първоинстанционният съд неправилно е тълкувал нейното решение като Ж е приписал съображение, което не съдържа в него. В член 1 от това решение тя никога не е имала намерението да заяви, че Anic са участвали във всички или в част от действията, посочени в него, но че са отговорни, както и другите предприятия, за цялото нарушение и следователно дори и за действия, в които те не са участвали директно. Първоинстанционният съд съответно отменя част от Решението Polypropylene, която не съществува.

177. Според Комисията, петнадесетте заинтересовани предприятия извършват нарушение на член 85 от Договора¹ като са участвали в антиконкурентен план за поддържане цените на полипропилена, с основна цел определянето на минимални цени на продажба, с придружаващи мерки за улесняване на изпълнението на тази цел. Не всички предприятия са участвали във всички допълнителни мерки, но Решението Polypropylene разпределя на всяко предприятие отговорността за споразумението като цяло. Съгласно решението, има само едно нарушение, а не серия от нарушения, въпреки че факта, че всяко предприятие играе по-голяма или по-малка роля в него, е бил взет предвид при определяне размера на глобата. По този начин, в член 1 от Решението Polypropylene предприятията са били държани отговорни за времето, определено от всяко от тях, за нарушение, което се е проявило в пет форми на поведение, но без да се определи кое предприятие коя форма на поведение е приело или времето, в което го направило.

178. Диспозитивът на оспорваното решение въпреки това явно предполага, че отговорността е била разпределена за нарушението като цяло, отделно от разпределението на отговорността за различните форми на поведение, представляващи нарушението: датите, на които те се прекратени, може да не съвпадат и при определяне на глобите се взема предвид тази разлика и неучастието в една от дадените форми на поведение. Това показва следствието от разликата между понятието за едно нарушение и начина, по който е било приложено от Първоинстанционния съд.

179. Anic считат, че подходът на Комисията, който е да не се вземе предвид дали и как всяко предприятие е участвало във всички индивидуални форми на поведение, приет, за да се осъществи антиконкурентната схема, която може да приеме формата на споразумение или на съгласувана практика, може да се обоснове, само като се докаже, че няма фундаментална разлика между понятията за споразумение и съгласувана практика. Такова доказване, въпреки това, е в противоречие с принципите, които Първоинстанционния съд излага в

параграфи 198 и 200 от оспорваното решение на основата на съдебната практика на Съда на Европейските общности: споразумението винаги предполага общо намерение, докато съгласуваната практика се състои от обмислено паралелно поведение. Между тези две понятия няма само количествени, но и качествени разлики, тъй като едно споразумение може да се появи от общо намерение без реално действие, докато съгласуваната практика разкрива паралелно, координирано държание, умишлено прието от участниците. Следователно действителното поведение може да представлява външна проява на едно нарушение, само ако е в резултат от споразумение. Въпреки това, в този случай съществуването на споразумение, и по-специално на общо намерение, на което то да се базира, трябва да бъде доказано, което Комисията не е направила в Решението Polypropylene.

180. Anic считат, че погрешното тълкуване, предположено от Комисията, въобще не представлява голям проблем и че няма практически последици. Комисията не ги обвинява, че са извършили серии от отделни нарушения, а в това, че са участвали в едно нарушение. Това отделно нарушение въпреки това е съставено от различни форми на поведение. Комисията обвинява различните предприятия в участие в различни степени на дейностите, изброени в член 1 от Решението Polypropylene, и тези дейности представляват самото нарушение. Отделното нарушение, което не е включено в препращането към тези форми на поведение, според Anic представлява „празна кутия“.

181. Комисията е използвала понятието за едно нарушение, за да обвини предприятията за участие във всичките форми на поведение, включени в нарушението, като заобикаля нуждата от доказване на поведението на всяко предприятие. Подходът, предприет от Комисията в Решението Polypropylene, се съдържа в този, предприет от Първоинстанционния съд, който приема понятието за едното нарушение и не прави разлика между различните елементи на нарушението, с изключение на целта да се ограничи тяхната продължителност във времето и по-добрата оценка на степента на отговорност на всяко предприятие. Споразумението и съгласуваната практика се проявяват в определено поведение от страна на предприятията. Следователно не може да се обжалва решението, в което Anic са обявени за виновни за поведение, което не е можело да им бъде приписано, защото не е съобразено със съответните правни норми.

Противоречие между основанията на решението и диспозитива

182. В своето второ правно основание Комисията твърди, че оспорваното решение е недействително поради това, че си противоречи. От една страна, в параграфи 203 и 204, Първоинстанционният съд е приел квалификацията на фактите, върху които се основава Решението Polypropylene и следователно твърдението за едно нарушение. От друга страна, той отчасти отменя решението на основание, че не е доказано, че Anic са участвали в някои от действията през съответния период, докато тези дейности образуват част от нарушението, което Първоинстанционния съд разглежда като едно нарушение. Това противоречие може да се открие в диспозитива на самото оспорвано решение. Докато в точка 1, първо тире се извършва позоваване на нарушението като цяло, във второто и трето тире отговорността на Anic е изключена по отношение на дейностите през

така ограничения период, като от друга страна тези дейности образуват част от нарушението. Накратко, възражението на Комисията е, че Първоинстанционният съд не държи Anic отговорен за нарушението като цяло, в съответствие с теорията за едно нарушение, а прави разграничение между различните действия като за различни нарушения.

183. Според Комисията, Anic разделя своята гледна точка на понятието за едно нарушение и факта, че Първоинстанционният съд не е приложил това понятие правилно. Позициите на страните се различават само по заключенията, които те са направили от това възражение. Комисията счита, че Първоинстанционният съд не е трябвало напълно или отчасти да освобождава Anic от отговорност за формите на поведение, представляващи нарушението, докато Anic счита, че тяхното участие в нарушението е прекратено в средата на 1982 г., по същото време, когато се прекратява участието му в срещите, а не през м. октомври 1982 г. Аргументите на Anic се отнасят до въпроси, които засягат фактите, и следователно са недопустими, но дори ако Съдът на Европейските общности бе приел гледната точка на Anic, те биха останали отговорни за цялото нарушение до средата на 1982 г., така че при всички случаи оспорваното решение се отменя, доколкото се отнася до точка 1, второ и трето тире диспозитива.

184. Anic считат, че няма противоречие между основанията на оспорваното решение и неговия диспозитив в смисъла, посочен от Комисията. Обратно на това, Първоинстанционният съд е трябвало да измени целия път от фактическите съображения и правните принципи, заложи в основанията, до достигане до необходимите заключения, така че да постанови, че Anic не са участвали в антиконкурентна схема. Както Anic обяснява в насрещната жалба, четири от петте форми на поведение, които са задължителни за изпълнението на схемата, не са били доказани по тяхното дело. При тези обстоятелства, самото участие в срещите не може да представлява последица от споразумение или от съгласувана практика.

185. Най-общо, като се има предвид предполагаемата система от съгласувани действия без разграничение между всички елементи, все още трябва да се докаже, че Anic са я реализирали. Не е било доказано, по отношение на оспорваните дейности, че Anic са изпълнили ангажименти, например за едновременно вдигане на цените или задържане на количествата, които са били разпределени. Дори времето м. октомври 1983 г. е спорно като край на периода, тъй като към този период прехвърлянето към Monte е било извършено, участието в срещите е прекратено през м. май 1982 г. или средата на 1982 г. и съобщението до ICI за желаните обеми на продажба не е достатъчно, за да представлява участие в съгласувана практика. Тъй като по този начин се отхвърля съобщаването на желанията, всичко, което остава, е участието на Anic в срещите, без никакви последици, което не е достатъчно за целите на разпределяне на отговорността на Anic за цялото нарушение.

186. Оспорваното решение е изцяло обосновано върху идеята, че участието в срещите на производителите е необходим и достатъчен елемент, за да се докаже участието на Anic в антиконкурентната схема. Като заключение, всеки път, когато участието на Anic в срещите не е било доказано, с едно изключение, Първоинстанционният съд логически изключва тяхното участие в схемата за

периодите и съответните инициативи. От гледна точка на Първоинстанционния съд също така е логично, че дори за периода, през който той е постановил, че Anic са участвали в цялата схема, тяхната отговорност е била изключена за практиките, които са били планирани по време на срещите, в които не са взели участие. Следователно, възражението на Комисията е необосновано, въпреки че Anic не са поискали то да бъде разгледано като потвърждаващо мотивите на Първоинстанционния съд.

187. За период, следващ края на 1978 г. или началото на 1979 г., проверката от Първоинстанционния съд се разделя между различните елементи на нарушението, но мотивите остават базирани на неделимия характер на участието в срещите и схемата. По-специално, що се отнася до тайното споразумяване относно цени и квоти, Anic твърдят, че от липсата на тяхно участие в срещите след средата на 1982 г. следва, че те не са били включени в инициативите, следващи този период. По подобен начин, що се отнася до мерките, с които се цели улесняване на прилагането на инициативите за определяне на цените, тяхното отсъствие по време на срещите, на които са били приети тези мерки, предполага неучастие в приетите там инициативи.

188. Anic не се съгласяват с определението за едно нарушение. Дори да се предположи, че е имало цел зад различните линии на поведение, приети от няколко предприятия през няколкото години, различните нарушения не са един акт, те запазват техния характер и трябва да се оспорват индивидуално. Аргументът на Комисията помага да се обясни как Anic са могли да се считат отговорни за инициативите по определяне на цените или квотите, без да се доказва, че всъщност са извършвали действия по тях: тяхното интелектуално сътрудничество се счита за достатъчно. Въпреки това, дори този способ не позволява разпределението на отговорността върху едно предприятие за дейности, в които то не е участвало, дори и в интелектуален смисъл.

189. Дори да се предположи, както прави Първоинстанционния съд, че срещите представляват определящ елемент в схемата на сътрудничество на производителите, противоречието между основанията на оспорваното решение и неговия диспозитив, както е посочено от Anic, е все още явно. Тъй като той не е доказал, че Anic са участвали в срещи след 9 юни 1982 г., както става ясно от параграфи 91 и 100 от оспорваното решение, нито една инициатива след тази дата не може да им се припише. От това следва, че тяхното участие в предполагаемия картел напълно е приключило през м. юни 1982 г., а не през м. октомври 1982 г.

190. Съдът на Европейските общности ще разгледа заедно двете искания, представени от Комисията в нейната жалба. За да реши дали нейните възражения са основателни, той трябва първо да установи дали Решението Polypropylene наистина има приписаните му от Комисията ход и последици по отношение на приписването на отговорността на всяко предприятие, и по-специално на Anic, за извършване на нарушението като цяло. Ако случаят е такъв, ще бъде необходимо да се прецени, на второ място, дали основанията на оспорваното решение и неговия диспозитив наистина съдържат противоречие, що се отнася до тълкуването на Решението Polypropylene, както твърди Комисията. Ако е целесъобразно, Съдът също ще трябва да провери, на трето

място, дали, според тълкуването на Комисията, Решението Polypropylene нарушава член 85, параграф 1 от Договора, индивидуалния характер на отговорността за нарушаването на тези разпоредби, приложението на правилата на доказването и правото на защита, както се твърди от Anic.

191. Член 1 от Решението Polypropylene обвинява заинтересованите предприятия в това, че през различни периоди са участвали в споразумение и съгласувана практика, включващи незаконосъобразно поведение, посочено в букви а) - д) от тази разпоредба. Такова определение служи в подкрепа на аргумента, че така Комисията е искала да припише на всяко участващо предприятие отговорност за всяко незаконосъобразно поведение, описано по този начин.

192. Това тълкуване се потвърждава от излагането на съображенията в Решението Polypropylene. Като се позовава на елементите на нарушението, които в точка 81 го характеризират като едно продължаващо „споразумение“, Комисията е определя, *inter alia*, в точка 83, че „заклучението, че съществува едно продължаващо споразумение, не се променя от факта, че някои производители неизбежно не са присъствали на всяка среща.“ Тя също така заявява, че „всички предприятия, към които е адресирано съобщението, са взели участие в представянето на цялостни планове и в подробните обсъждания и тяхното ниво на отговорност не се влияе от случайното им отсъствие от определена сесия (или в случая с Shell, от всички пленарни сесии)“.

193. Разбирането, на което се основава Решението Polypropylene, е обяснено особено ясно в същата точка 83, когато Комисията отбелязва, че „същността на настоящото дело е комбинация на производителите към обща цел за дълъг период от време“ и че „всеки участник трябва да поеме отговорността не само за своята пряка роля, но също така и за действието на споразумението като цяло. Степента на участие на всеки производител не се определя според периода, през който са налице инструкции за определяне на цените, а за целия период, през който той се е придържал към общото начинание“.

194. В отделните случаи на Anic и Rhône-Poulenc SA, които са напуснали полипропиленовия сектор преди датата, на която Комисията е извършила своите проверки, последната посочва в точка 83, че „тяхното присъствие на срещите и участието им в схемите за определяне на обем и квоти въпреки това може да се докаже с писмените доказателства. Споразумението трябва да се разглежда като цяло и тяхното участие се доказва, дори ако не са открити техни инструкции за цените.“

195. От упоменатото по-горе може да се заключи, че Решението Polypropylene трябва да се тълкува като приписващо отговорност на Anic за нарушението като цяло, включително елементите, в които те не са участвали пряко.

196. На второ място, трябва да се потвърди, че в няколко точки от оспорваното решение Първоинстанционният съд е приел същото тълкуване на Решението Polypropylene и особено в точка 1, първо тире от диспозитива, в която Решението Polypropylene се отменя, доколкото се отнася до това, че Anic взели участие в нарушението преди края на 1978 г. или началото на 1979 г. и след края

на м. октомври 1982 г. Тази формулировка косвено показва, че според Първоинстанционния съд Anic са отговорни за едно нарушение през периода на тяхното участие.

197. Същата гледна точка е изрично формулирана в параграфи 203 и 204 от оспорваното решение, в което Първоинстанционният съд посочва, че с оглед техните идентични цели, различните наблюдавани съгласувани практики и различните сключени споразумения образуват системи от редовни срещи, определяне на цените и квотите, и заявява, че тези схеми са били част от серия от усилия, направени от въпросните предприятия в преследване на една икономическа цел, а именно да разстроят нормалното движение на цените на пазара на полипропилен. Следователно, Първоинстанционният съд заявява, че би било изкуствено да се раздели такова продължаващо поведение, характеризиращо се с една цел, чрез създаване на отделни нарушения и счита, че Anic са взели участие в цялостна мрежа от схеми, представляваща едно нарушение, което прогресивно се проявява и като незаконосъобразни споразумения, и като незаконосъобразни съгласувани практики.

198. От тези параграфи от оспорваното решение следва, че Anic, по същия начин като и другите участващи предприятия, трябва да се разглеждат като съзвършители на едно нарушение, което се проявява като модел на незаконосъобразно поведение, образуващо цялостна мрежа от схеми, а не отделно да се разглеждат няколко форми на поведение.

199. Въпреки това, Първоинстанционният съд се отклонява от това тълкуване в други точки на оспорваното решение, и по-специално в точка 1, второ и трето тире от диспозитива, в които се отменя член 1 от Решението Polypropylene, доколкото е постановено, че Anic са взели участие в системата от редовни срещи на производителите на полипропилен, инициативите за определяне на цените и ограниченията на месечните продажби чрез препращане със предишен период след 1982 г., и че те са взели участие в мерките, насочени към улесняване прилагането на инициативите за определяне на цените за цялата продължителност на тяхното участие в нарушението.

200. От избраното определение следва, че Решението Polypropylene е било отменено дотолкова, доколкото то приписва на Anic отговорност за определено поведение на основание, че Комисията не е доказала участието на Anic в това поведение.

201. Този анализ се потвърждава от определени параграфи в оспорваното решение. Като твърди в точка 95, че редовното участие на Anic в срещите на производителите на полипропилен е било доказано само до средата на 1982 г., в параграфи 100 и 115 Първоинстанционният съд заключава, че Комисията не е доказала, според изискванията на правната норма, че Anic са участвали в редовните срещи и инициативите за определяне на цените след средата на 1982 г. По подобен начин, в параграфи 122 - 127, Първоинстанционният съд е счел, че участието на Anic в системата на „счетоводно управление” и други мерки, насочени към улесняване прилагането на инициативите за определяне на цените, не е било доказано, според изискванията на правната норма, на

основание, че Комисията не е доказала, че Anic са участвали в срещите, по време на които, тази мрежа от мерки е била приета.

202. Следователно, трябва да се постанови, че оспорваното решение всъщност съдържа противоречие. От една страна, Първоинстанционният съд постановява, че до края на м. октомври 1982 г. Anic, заедно с други предприятия, са взели участие в извършването на едно нарушение, включващо системи от редовни срещи, определяне на цените и квотите, всички с една обща икономическа цел, а именно да се наруши нормалното движение на цените на пазара на полипропилен. От друга страна, той изключва отговорността на Anic или в част от периода, през който те са участвали в нарушението, или за целия период, за поведение, което въпреки това представлява определена проява на това едно нарушение, на основание, че той не е доказал, че Anic са участвали в тези линии на поведение или че са участвали в срещите, през които е било решено да се следват тези линии, без да провери дали тяхната отговорност за това определено поведение може да произтича от тяхното участие в нарушението като цяло.

203. На трето място, трябва да се има предвид, че от параграфи 81 - 90 от това решение следва, че предприятието, което е участвало със своето поведение в едно нарушение, какъвто е този случай, което отговаря на определението за споразумение или съгласувана практика с антиконкурентна цел по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора и е имал намерение да съдейства при извършването на нарушението като цяло, може също така да бъде отговорен поведението на други предприятия, следващи в контекста на същото нарушение през периода на неговото участие в нарушението. Такъв е случая, когато е доказано, че въпросното предприятие е знаело за незаконосъобразното поведение на другите участници или е могло основателно да предвиди такова поведение, и е било готово да приеме този риск. Такова заключение не е в противоречие с принципа, че отговорността за такива нарушения е индивидуална по характер, нито пренебрегва индивидуалния анализ на представените доказателства като пренебрегва правила, които се прилагат относно доказателствата, или нарушаване на правото на защита на участващото предприятие.

204. От тълкуването на Решението Polypropylene, до което е достигнал Първоинстанционният съд, следва, че решението не нарушава член 85, параграф 1 от Договора, индивидуалния характер на нарушенията на тези разпоредби, разпоредбите, които се прилагат за доказателствата, или правото на защита.

205. На четвърто място, в противоречие на това, което е постановено от Първоинстанционният съд в точка 1, второ и трето тире от диспозитива на оспорваното решение и в основанията на решението, посочено в параграф 201 по-горе, трябва да се постанови, че Комисията е доказала, според изискванията на правната норма, участието на Anic в системата от редовни срещи на производителите на полипропилен, в инициативите за определяне на цените и в ограничаването на месечните продажби с препращане към предишен период след средата на 1982 г. и в мерките, насочени към улесняване прилагането на инициативите за целия период на тяхното участие в нарушението.

206. От друга страна, в случая с участието на Anic в тези елементи на нарушението след средата на 1982 г., установяването на фактите от Първоинстанционния съд в параграф 176 от оспорваното решение, в смисъл че през м. октомври 1982 г. Anic са взели участие в преговорите с оглед определяне на квоти и че така те са имали намерение да участват в нарушението като цяло, е такава, че води до установяване на отговорност за плануваното или следвано от другите предприятия поведение и образува част от тези елементи на нарушението. Anic отлично са знаели всички тези елементи по силата на тяхното участие в редовните срещи на производителите на полипропилен за период от няколко години и трябва да се предположи, че те биха продължили и след средата на 1982 г.

207. На второ място, що се отнася до мерките, насочени към улесняване прилагането на инициативите за определяне на цените, основно трябва да се определи, че различните форми на поведение, посочени в точка 27 от Решението Polypropylene и разгледани от Първоинстанционния съд в параграфи 116 - 127 от оспорваното решение, са били второстепенни по отношение на инициативите за определяне на цените, като в това е търсено създаването на условия в полза постигането на цени, определени от производителите на полипропилен. Трябва да се счита, че тъй като Anic са участвали за няколко години в тези инициативи, те са могли основателно да предвидят, че участващите предприятия биха могли да опитат да предприемат тези инициативи чрез различни средства и са били готови да приемат тази вероятност. Следователно, дори и да не е било доказано, че Anic действително са участвали в приемането или подпомагането на тези мерки, те независимо от това да отговорни за действително следваното поведение, в този смисъл от другите предприятия като част от едно нарушение, в което те участват, и за което са допринесли.

208. От това следва, че искането на Комисията е основателно и че точка 1, второ и трето тире от диспозитива на оспорваното решение трябва да се отхвърлят.

209. Съгласно първия параграф от член 54 от Статута на Съда на Европейските общности, ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Първоинстанционния съд. След това самият той може да постанови решение по същество, когато фазата на производството го позволява, или върне делото обратно на Първоинстанционния съд за ново решение.

210. Тъй като фазата на производството го позволява, Съдът на Европейските общности сам ще постанови окончателното решение по същество.

Основания на искането за отмяна

Предполагаема недействителност на Решението Polypropylene

211. На първо място тук трябва да се установи дали, както твърдят Anic, Съдът на Европейските общности трябва служебно да разгледа въпроса дали Решението Polypropylene е недействително.

212. Всякакво такова задължение за Съда да повдигне служебно обществени въпроси относно редовността на процедурата, по която е било прието Решението Polypropylene, могат да се появят само в светлината на реалните доказателства, представени пред Съда.

213. В това производство пред Съда не е било представено нито едно доказателство, пораждащо съмнение относно съществуването на Решението Polypropylene, така че няма основание да направи служебна проверка.

Правно основание за отмяна на Решението Polypropylene

214. На второ място, от упоменатото по-горе следва, че Комисията правилно е счела, че Anic са участвали в споразумение и съгласувана практика, състоящи се от системи на редовни срещи на производителите на полипропилен, инициативи за определяне на цените и мерки, насочени към улесняване прилагането на тези инициативи, планирани тонажи и квоти между края на 1978 г. или началото на 1979 г. и края на м. октомври 1982 г.

215. Делото на Anic срещу Решението Polypropylene следователно трябва да бъдат отхвърлено, с изключение на резултатите в точка 1, първо тире от диспозитива на оспорваното решение, която не е обжалвана в тази жалба.

Размер на глобата

216. Комисията заявява, че от други решения, постановени по делата относно Решението Polypropylene (Решение на Съда от 24 октомври 1991 г. по дело Petrofina/Комисия, T-2/89, Recueil, стр. II-1087 и Решение на Съда по дело BASF/Комисия, T-4/89, Recueil, стр. II-1523), става ясно, че при намаляването на глобата с 40 % от 750 000 ECU до 450 000 ECU, Първоинстанционният съд е приложил принципа на пропорционалност, като е взел предвид по-малката продължителност на нарушението, регулиран така, че да се взема предвид сериозността като фактор. По делото Anic, продължителността на нарушението е била определена на 62 месеца в Решението Polypropylene, срещу 46 месеца в оспорваното решение, което трябва да е довело до намаляване на глобата с 25 %. Следователно остава намаление от 15 %, свързано с точка 1, второ и трето тире от диспозитива на оспорваното решение, които се отменят, доколкото определенията в тези тирета също се отменят. Това само оставя въпроса за определяне на размера на глобата въз основа на участието на Anic в нарушението, тъй като Комисията вече е взела предвид по-малката или по-голяма степен на сериозност на отговорността на предприятията, като е наложила по-сурови глоби на четирите предприятия, които носят най-голямата отговорност за антиконкурентната схема.

217. Anic заявяват, че като е оценил повторно тяхното участие в нарушението от гледна точка на продължителността и сериозността, Първоинстанционният съд е счел, че глобата не е била пропорционална на тяхната действителна отговорност и по тази причина е намалил размера на глобата. В по-голямата част от правните системи на държавите-членки, ролята, която всеки участник е имал в извършване на нарушението, се взема предвид, поне при определяне строгостта на наказанието, което трябва да се наложи. Критерият за продължителността на

нарушението е не по-малко значим от сериозността и последният критерий се оценява по отношение на поведението на всяко предприятие и не само по отношение на нарушението като такова.

218. Съдът тук отбелязва, че поради частичната отмяна на оспорваното решение и съгласно член 17 от Регламент № 17, той има неограничена компетентност по смисъла на член 172 от Договора за ЕО (сега член 229 от Договора за ЕО).

219. Съдът потвърждава оценката на Първоинстанционния съд относно основното ниво на наложените на предприятията глоби, към които е адресирано Решението Polypropylene и критерия, използван при определяне на глобите, наложени върху всяко предприятие, както е посочено в оспорваното решение.

220. Намалването на глобата на Anic, направено от Първоинстанционния съд, е обосновано, доколкото се отнася до по-малката продължителност на нарушението, която Първоинстанционния съд счита за доказана между края на 1978 г. или началото на 1979 г. и след края на м. октомври 1982 г., а не от около м. ноември 1977 г. до края на 1982 г. или началото на 1983 г., както е констатирано в Решението Polypropylene.

221. Въпреки това, решението на Първоинстанционния съд да намали размера на глобата е направено въз основа на неправилни предпоставки, доколкото се отнася до участието на Anic в системата от редовни срещи на производителите на полипропилен, инициативите за определяне на цените и ограничаването на месечните продажби чрез препращане към предишен период между средата на 1982 г. до края на м. октомври 1982 г. и до тяхното участие в мерките, насочени към улесняване на тези инициативи за определяне на цените за целия период на тяхното участие в нарушението, който Първоинстанционният съд погрешно счита, че не е доказан.

222. Въпреки това, с оглед факта, че участието на Anic в тези елементи на нарушението е било маловажно, Съдът, като упражнява своята неограничена компетентност, счита за целесъобразно да потвърди намалването на размера на глобата, определена от Първоинстанционния съд.

223. Съгласно член 2, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1103/97 на Съвета от 17 юни 1997 г. относно определени разпоредби, отнасящи се до въвеждането на еврото (ОВ L 162, стр. 1), всяко позоваване в правен инструмент на екю, както е посочено в член 109, буква ж) от Договора за ЕО (сега член 118 ЕО) и както е определено в Регламент (ЕО) № 3320/94 на Съвета от 22 декември 1994 г. относно укрепването на съществуващото законодателство на Общността относно определението за екю, последващо влизането в сила на Договора за Европейския съюз (ОВ L 350, стр. 27), се замества с позоваване на еврото в курс едно евро към едно екю. Препращането в правен инструмент към екю без такова определение се счита за препращане към екю, както е посочено в член 109, буква ж) от Договора за ЕО и както е определено в Регламент (ЕО) № 3320/94 на Съвета, като такива презумпции са оборими, като се взима предвид участието на страните.

224. По настоящото дело, Комисията в Решението Polypropylene, както и Първоинстанционния съд в оспорваното решение, изразява размера на глобата, наложена на Anic, в екю и италиански лири, като използва обменен курс от 1 471,59 ITL за едно екю, валиден за деня, на който решението е било прието (вж. ОВ 1986 г., С 95, стр. 1). Следва, че Комисията е целяла да определи окончателно равностойността в национална валута в размер, изразен в екю. При тези обстоятелства, презумпцията, формулирана в член 2 от Регламент (ЕО) № 1103/97 на Съвета, трябва да се отмени и глобата да се определи в италиански лири, като се намали с 40 % сумата, посочена в член 3 от Решението Polypropylene и като се потвърди сумата, определена от Първоинстанционния съд в точка 2 от диспозитива на оспорваното решение.

По съдебните разноски

225. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към процедурата по обжалване по силата на член 118 от него, страната, загубила делото, заплаща разноските, ако са били поискани.

226. Тъй като искът на Anic срещу Решението Polypropylene е отчасти потвърден, трябва да се постанови, че всяка страна понася своите разноски по производството пред Първоинстанционния съд. Точка 4 от диспозитива на оспорваното решение следователно трябва да бъде приета.

227. Тъй като искането на Anic в жалбата се отхвърля, трябва да се постанови те да заплатят разноските по това производство.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

- 1. Отменя точка 1, второ и трето тире от диспозитива на оспорваното решение на Първоинстанционния съд от 17 декември 1991 г. по дело Enichem Anic/Комисия (Т-6/89).**
- 2. Отхвърля иска на Anic срещу Решение 86/398/ЕИО на Комисията от 23 април 1986 г. относно производството по член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.149 – Polypropylene), с изключение на смисъла на точка 1, тире 1 от диспозитива на посоченото решение на Съда.**
- 3. Определя размер на глобата, наложена на Anic Partecipazioni SpA, преди Anic SpA, след това Enichem Anic SpA, в член 3 от Решение 86/398/ЕИО на сумата 662 215 500 ITL.**
- 4. Отхвърля насрещната жалба на Anic Partecipazioni SpA, преди Anic SpA, след това Enichem Anic SpA.**
- 5. Определя всяка страна за понесе собствените си разноски по отношение на производството пред Първоинстанционния съд.**
- 6. Определя Anic Partecipazioni SpA, преди Anic SpA, след това Enichem Anic SpA да заплатят разноските по това производство.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 юли 1999 година.

Подписи